

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΟΝ 1^ο

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΟΤΑΝ πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνελάβομεν τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Ἐσπέρου», οὐδαμῶς εἶχομεν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ πληρώσωμεν μίαν κενὴν θέσιν ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι φιλολογικῶν φύλλων. Ἄπ' ἐναντίας διὰ τοῦ φύλλου μας ἐπεδιώξαμεν τὴν πλήρωσιν μᾶς κενῆς θέσεως, ἀφορώσης τὸ ποιόν, θέσεως δῆλον ὅτι ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι πάντοτε πρέπει νὰ πληροῦνται ὅσον ἔρεσι καταλλήλως. Ἐπεδιώξαμεν τὴν ἔκδοσιν ἐνὸς φιλολογικοῦ φύλλου καταλλήλου διὰ τὴν νεολαίαν μας καὶ νομίζομεν ὅτι διὰ τοῦ «Ἐσπέρου» ἐξεπληρώθη ὁ σκοπὸς μας. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ τὸ ἀποδείξωμεν διὰ περιαντολογίας, τὸ ἀναγνωρίζουν ὅλοι ὅσοι ἀνέγνωσαν τὸ φύλλον μας.

Ἐπίσης δὲν ἔχομεν ἀνάγκην μακρῶν λόγων νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι δι' ἕκαστον ἐπιπάγγελμα ὅπως καὶ δι' ἑκάστην ἡλικίαν χρειάζεται καὶ διάφορος πνευματικὴ τροφή, τοῦτο εἶναι πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέδειξεν, ἀλλὰ διεισέτασε πλέον αὐτὴ ἡ Πρόοδος διὰ

τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν πάντοτε ἠκολούθησε. Καὶ ὄντως οὐδεὶς ἀγνοεῖ σήμερον ὅτι ἡ εἰδικότης εἶνε μήτηρ τοῦ τελείου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι μᾶς ἐπιβάλλεται σήμερον, ὅτε εἰσερχόμεθα μετὰ διπλάσιου θάρρους καὶ μεγίστης ἐλπίδος εἰς τὴν δευτέραν περίοδον τῆς ἐκδόσεώς μας, εἶνε νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος ἐργασίαν ἡμῶν καὶ νὰ διαγράψωμεν δι' ὀλίγων τὸ κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἤδη ἔτος πρόγραμμά μας. Ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὴν ὁμολογίαν καὶ αἰτιῶν τῶν ἐχθρῶν μας εἶνε ἡ π ρ ω τ ο φ α ν ἡ ς καὶ τ ε λ ε ί α εἰλικρίνεια τὴν ὁποίαν ἐπεδείξαμεν εἰς ὅλας τὰς σχέσεις εἰς ἅς ἠλθόμεν μετὰ τῶν ὑπερχιλίων συνδρομητῶν καὶ συνδρομητῶν μας. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ πόσον σπάνιον πρᾶγμα ἡ εἰλικρίνεια δι' ἕνα διενθνητὴν περιοδικοῦ. Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν ὅτι μόνον ἰπαρεκάμψαμεν ἀσφαλῶς καὶ ἀκινδύνως τὸν σκόπελον τοῦτον καθ' ὅτι οὐδεὶς νομίζομεν εὐρέθη μέχρι τοῦδε νὰ μᾶς ψέξῃ ἐπὶ ἀειλικρίνεια.

Ἐὰν ὅμως εἶνε φα-

νερόν ὅτι ἐφάνημεν εἰλικρινεῖς εἰς τὰς μετὰ τῶν φίλων μας σχέσεις εἶνε ἔτι πλέον πασιδηλον ὅτι ἐδείχθημεν συνεπέστατοι καὶ πρὸς τὰς ἐπαγγελίας ἡμῶν. Οὐδεὶς ἐπὶ παραδείγματι δύναται νὰ μᾶς κατηγορήσῃ ὅτι παρειέφρυσεν εἰς τὸ φύλλον μας ἔστω καὶ μία σελὶς μὴ συμβαλλομένη εἰς τὸν σκοπὸν, ὃν ἐπιδιώξαμεν, ὅπως οὐδεὶς μᾶς ἐμέμφθη ὅτι δὲν ὑπῆρξαμεν ἐπιμελέστατοι περὶ τὴν ἀνεπιτή ἐκδοσιν ἢ, ὅπερ σπουδαιότερον, περὶ τὴν καλλιτεχνίαν κατόπιν τοῦ ἐκλεκτοῦ χάριτος καὶ τύπου καὶ τῶν ἐκατὸν περιήπου προσωπογραφῶν, καλλιτεχνικῶν καὶ λοιπῶν εἰκόνων τῶν περιεχομένων ἐν τῷ τόμῳ.

Ἄλλ' ὄλων αὐτῶν εὐγλωττότερον δύναται νὰ μαρτυρήσῃ αὐτὴ ἢ ἀντίληψις παντὸς φιλομούσου νέου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ὀλίγον καλὸν μέσα εἰς ὀλίγην σοβαρότητα, εἰς μίαν εὐγενῆ διασκέδασιν καὶ εἰς μίαν μικρὰν ἐνθάρρυνσιν. Καὶ ὅντις τὰ ἔργα τῶν φιλομούσων Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων: Μαρ. Πίτσιζα, Ἐλέν. Σβορώνου, Μ. Χρῦση, Μ. Μεσογνήζη καὶ τὰ τῶν ἀξιολύμων Κυριῶν Χ. Χριστοβασίλη, Γ. Δροσίνη, Δ. Καλογεροπούλου, Ἄλ. Αἰνίγματος, Καλύβης τῆς Ἐρμητίδου, Ἄλ. Πολυχρονάκη, Κ. Μησηλίδου, Γεωρ. Θωμαΐδου, Ἄν. Μαριζώκη, Ἄν. Βιαγκίνη κ.λ.π. ἀποτελοῦν πλέον ἢ ἀρκετὴν σοβαρότητα, αἱ δὲ «Μαρμαρυγαὶ» καὶ ἡ Ἀλληλογραφία τοῦ «Ἐσπέρον» ἐνεργουμένη μετὰ πρωτοφανοῦς ἐπιμελείας καὶ τέχνης τίθεται ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι εἶνε ἀληθῆς ἀπόλαυσις.

Ἡ μήπως δυνάμεθα νὰ κατηγορηθῶμεν ὅτι ἠροῖξαμεν καὶ μίαν ἐνθαρρυντικὴν στήλην σκοποῦσαν μετὰ τῶν ἐκάστοτε προκηρυσσομένων καλλιτεχνικῶν διαγωνισμῶν, τὴν φιλοξενίαν τῶν ἔργων τῶν κατὰ πρῶτον ἤδη εἰσερχομένων εἰς τὸν φιλολογικὸν ὄριζοντα συνδρομητῶν μας;

Εὐτυχῶς μετὰ ἀγῶνα ἐνὸς ὀλοκλήρου ἔτους εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἔχωμεν ἡρεμον τὴν συνειδησὶν μας καὶ συνηγόρους αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ δι' αὐτὸ δὲν αἰσθανόμεθα κάμμίαν ἀνήσυχον ἀνάγκην νὰ ἐξακολουθήσωμεν καὶ νὰ προβῶμεν μέχρις ἀπολογίας. Ὁ σκοπὸς μας ἀπεδείχθη ὠφελιμώτατος καὶ τὸ πρόγραμμά μας ὑπῆρξε σαφέστατον. Ἡκολούθησαμεν τὸ πρόγραμμά μας καὶ ἐπιτύχομεν τὸν σκοπὸν παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας, ἃς συνητήσαμεν.

Τὸ αὐτὸ θὰ πράξωμεν καὶ διὰ τὴν δευτέραν περιόδον μὲ γενικὰς βελτιώσεις τῆς τε ὕλης καὶ τῆς καλλιτεχνίας ἀξάνοντες ἅμα καὶ τὸ φύλλον εἰς δώδεκα σελίδας.

Αἱ πασιγνώστοι φιλολογικαὶ φρυσιογνώμια τῶν κ.κ. Χ. Χριστοβασίλη, Δ. Καλογεροπούλου, Πολ. Δημητρακοπούλου, Κ. Καιροφύλλα, Γ. Σημηριώτου, Στ. Μαριζώκη, Ἰωάν. Πολέμη, κ.λ.π. τῶν ὁποίων τὰ ἔργα θὰ τιμήσουν κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος τὰς σελίδας μας καὶ ἡ παγκό-

σμος φήμη τῶν Σιεγκίεβιτς, Γκόρκι, Μωπασσάν, Τουργκένιεφ, Τολστόη, Οὐγκώ, Ἰρεν, Μπυζέρσον κ.λ.π. οἱ ὁποῖοι θὰ παρελάσουν ἀπὸ τὰς αὐτὰς σελίδας μας, νομίζομεν ὅτι δίδουν τὸ πρῶτον ἐχέγγυον.

Τὸ ἐφ' ἡμᾶς, ὅπως πάντοτε, δὲν θὰ φεισθῶμεν οὔτε κόπου, οὔτε χρημάτων καὶ διὰ τοῦτο θαρροῦντως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: Ἴδου ἢ Ῥόδος ἴδου καὶ τὸ πῆδημα.

Ἐν τέλει ὁμολογοῦμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας εἰς τοὺς ἀξιολύτους κ.κ. συνεργάτας καὶ συνδρομητὰς μας καὶ μένομεν

Μεθ' ὑπολήψεως

Ἡ Δεσφύσεις
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ.

* E. PAILLERON *

Η ΚΡΗΝΗ

Μέσα σὲ μαῦρο κάρδαμο σ' ὀλόλευκα χαλίκια
χωρὶς ρυτίδα καὶ χωρὶς μουρμούρισμα κανένα
στὸ πράσινο τὸ λίκνο τῆς ποῦ ἀπ' τ' ἀγέρακι τρέμει
κοιμάται καὶ κρήνη ἀκίητη, πανώρηα, κρυσταλλένια.

Οἱ γύρω θάμνοι οἱ ἄγριοι κι' ὁ βράχος ὁ γυμνός
τὸ μυστικὸ τῆς κρύβουσε μέσα σ' αἰώνιον ἴσκιο
καὶ σὰν τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ στέκεται καρφωμένη
μεσ' ἄστα πλατεῖα τ' ἀνθόφρουδα ποῦ γύρω πλέκει ἢ
ἔρις

Εἶν' ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ μακρὰ ἀπὸ τῆ γῆ ποῦ ζοῦμε
κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο ποῦ ποτὲ δὲν πίνει τὸ νερὸ τῆς,
κάτω ἀπ' τὸ δάσος τὸ πυκνὸ καὶ στὴν κορφὴν ἐπάνω,
γιὰτὰ οὐράνια εἶν' ἄγρια, ψηλά γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Κάθε γοργὸ πετούμενο καὶ κάθε νυχτοπούλι,
ἄλα τὰ ἀηδόνια τὰ ξανθὰ κι' ὄλα τὰ χελιδόνια,
αὐτὰ μονάχα ποῦ ὁ Θεὸς πτερά τοὺς ἔχει δώσει
τὸ βλέπον ποῦ λικνίζεται τὸ γάργαρα νερὸ τῆς.

Ἄνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά ποῦ τὰ κοσούφια ψάλλουν,
μεσ' τὸ παρθένο μέτωπο τῆς κρήνης τὸ σκοτάδι
μὲ τὴν ἀχτίδα ἀλλάζουσε— ἢ νύχτα καὶ ἢ ἡμέρα
καὶ ἢ μὴ διαμάντια χύνει τῆς καὶ ἢ ἄλλη τὸ χρυσάφι.

Ῥοῦ λάμπε μεσ' τὸ σκυθρωπὸ ποῦ μουρμουρίζει δάσος,
ὡ σμαραγδένιο κύπελλο, ποῦ τὰ πουλιὰ ποτίζουν,
κοιμήσου, κρυσταλλο ἄφωνο ποῦ χεῖμαρρος θὰ γίνῃς,
στάσου, ὡ σταλαγματιά νεροῦ, ποῦ θὰ γενῆς ποτάμι.

Τοὺς βράχους ποῦ ὄλα γύρω τοὺς θωροῦν μὲ κατα-
φρόνια.
τὰ δάση τὰ πυκνόφυλλα ποῦ μοιάζουν μὲ τὴν σκέψι.
ἔχε γιὰ προστασία σου, μὴν κινήθῃς καθόλου,
ὦ! γάργαρη καὶ διάφανη καὶ διαμαντένια κρήνη.

Γύρω τὰ βρούα σὲ ντύνουσε, ὀλόμαυρο διαμάντι,
ὅ,τι ἀπὸ ἐπάνω σου περναῖ τὴ ζωγραφία του πέρνει,
ὕγρη σιωπὴ, ὡ ἀπαρθένη καὶ μαγικὴ καθρέφτη,
γαλάζιο δάκρυ τοῦ οὐρανοῦ— ψυχὴ τοῦ ποιητῆ.

Μετάφρασις.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἐἶνε ἤδη μεσονύκτιον καὶ ἡ χαρμόσυνος ἠχὸς
τῶν κωδῶνων ἀντηχεῖ ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον εἰς
τὸν ὀρίζοντα.

Ἐγέρθητι, ἐγέρθητι, χριστιανέ.

Ἴδου τὸ εὐφρόσυνον σάλπισμα. Ἐγέρθητι
διότι κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Σωτὴρ τῆς ἀν-
θρωπότητος γεννᾶται. Ἡ γλυκεῖα αὐτοῦ μορφὴ
ἤδη ἀνατέλλει ὡς Ἡλιος ἐν τῇ φάτιγῃ καὶ ἡ
ἀκτίς τῶν θεϊκῶν του ὀφθαλμῶν διαχέει τὸ οὐ-
ράνιον αὐτῆς φῶς εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἔρεβος.

Ἦδη ὁ οὐρανὸς ἀσπάζεται τὴν γῆν καὶ παν-
στρατεῖαι ἀγγέλων ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται
εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Βηθλεέμ.

**Ῥωσανά, Ῥωσανά, ἐν τοῖς ὑψίστοις
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐ-
δοκία.**

Ῥωσανά ἐν τοῖς ὑψίστοις!

Ῥοῦ! ἀνέφικτον κάλλος λέξεων! Ποῖος ποτε
ἕμνος ἔφθασεν ὑψηλότερον καὶ τῶν οὐρανοῦ
θόλων, ποῖα ποτε στροφή ἐπανελήφθη ἀγνό-
τερον ἀπὸ χεῖλη μυριάδων ἀγγέλων;

Γλυκύτατε Υἱὲ τῆς Παρθένου!

Ὁ ἀστὴρ τῆς Ἐλπίδος, ὅστις μαρμαίρει κατὰ
τὴν στιγμήν ταύτην ὑπεράνω τοῦ πενιχροῦ σου
σηπταίου, ἀγγέλλει ὅτι φέρεις τὴν εἰρήνην ἐν τῷ
κόσμῳ, ἀγγέλλει ὅτι φέρεις τὴν ἀγάπην ἐν τῇ
ψυχῇ.

Ἄς ἀνακουφισθῇ λοιπὸν τὸ στήθος σου, δυ-
στυχῇ ἄνθρωπε, ἃς ρεῦσῃ τῆς χαρᾶς σου τὸ
δάκρυ, ταλαίπωρε χριστιανέ.

Ἀγάπην, εἰρήνην καὶ Ἐλπίδα!

Τί ζητεῖς λοιπὸν πλειότερον, τούτων;

Ἐγέρθητι, ἐγέρθητι ταχέως τῆς κλίνης. Ἐν-
δύθητι τὴν ἀγνοίαν σιολὴν τῆς ψυχῆς σου
καὶ λάβε εἰς χεῖράς σου, ὡς οἱ Μάγοι, τὸν χρυ-
σόν, τὸν λίβανον καὶ τὴν σμύρναν. Ἴδου τὸ ὀ-
λίγον λίβανον ὅπερ θέλεις ὡς θυσίαν κάψει πρὸ
τοῦ φρικτοτέρου τῶν μαρτυριῶν. Ἴδου ἡ μι-
κροτέρα προσφορά τὴν ὁποῖαν θέλεις προσφέ-
ρει ὡς ἀντάλλαγμα ἐπὶ τῆς μεγαλειτέρας τῶν
θυσιῶν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Ἐγέρθητι, ἐγέρθητι
τῆς κλίνης σου, χριστιανέ.

Ἐξέλθε τῆς μικρᾶς καὶ εὐφημέρου σου κα-
τοικίας καὶ πορευθήτι χαρμολύτως εἰς τὴν με-
γάλην πανήγυριν, διότι πρέπει νὰ πορευθῆς
καὶ σὺ εἰς τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπή-

σεως, διότι πρέπει νὰ γονυπετήσῃς καὶ σὺ πρὸ
τοῦ λίκνου τοῦ Ἐσταυρωθέντος πρὸς σωτηρίαν
σου, καὶ νὰ κύψῃς ἐν ταπεινώσει τὴν κεφαλὴν
πρὸ τῶν ποδῶν Ἐκείνου τοῦ ὁποῖου τὰ χεῖλη
ἐπρόφερον: Ἄγαπατε ἀλλήλους.

Ναί, θὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, Χριστέ. Οὐδεὶς
δύναται πλέον νὰ καταρρίψῃ τὸ μέγα σου λό-
γιον, οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκριζώσῃ τὴν ἀγάπην
σου ἐκ τῆς γῆς.

Ἄς ὄρωσι τοὺς ναοὺς σου οἱ αἰῶνες καὶ ἃς
διέλθωσιν αἱ σπάθαι τοῦ πυρός καὶ τοῦ πολέ-
μου ἐπὶ τῶν γενεῶν. Ματαίᾳ προσπάθεια! Ἡ
θεϊκὴ πνοὴ τῶν λέξεών σου ἐσφράγισε ἤδη
ὅλας τὰς δέλτους τοῦ μοιραίου τὸ δὲ μῦρον αὐ-
τῆς θάλλον εὐωδιάζει ἐπ' ἄπειρον εἰς τὰ στήθη
τῶν θνητῶν τῆς γῆς. Οὐδεὶς πλέον θέλει γεν-
νηθῆ χωρὶς νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἀγάπην ἐν τῷ
κόσμῳ, οὐδὲν πλέον θέλει ἀποθάνει χωρὶς νὰ
προσδοκᾷ τὴν ἀγάπην ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἄσπα-
σθῶμεν λοιπὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοιοῖα ἀλλήλους
ἐπαναλαμβάνοντες καὶ πάλιν μετὰ τῶν στρα-
τειῶν τῶν Χερουβείμ καὶ τῶν Σεραφεείμ:

**Ἡ γέννησις σου Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν...**

Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΣΤΑ ΒΩΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΤΝΗΣ

Τῆς δυνάμεις σας γύρω
Σκορπίσετε τὴν ἄχρα
Καὶ βγάλη ἀπὸ τὰ σπλάχνα
Καινούργιο μουγκρητό.

Ὁ κόσμος δὲ σᾶς τάζει
Πλειὰ τώρα 'στὴ θυσία,
Λάμπε μὴ νέα λατρεία
'Ψηλὰ 'στὸν οὐρανό.

Νὰ δογῶστε κινηθῆτε
Τὴ γῆ τὴ διελασμένη,
Νέα βλάστησι προσμένει
'Ο ὀλόξερος ἀγρός.

'Στ' ἀλέτρι ἐτοιμασθῆτε,
'Ἄλλοι προβαίνουν ἤλιοι,
Τὸ λένε οὐράνια χεῖλη,
Γεννήθηκε ὁ Γεωργός.

ΣΤ. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΑΝΘΙΔΗΣ

Φίλε μου Δ. Χαρβάτη.

Όλοι αὐτὲς τῆς ἡμέρας καὶ χαρίζουνε τοὺς ἀγαπημένους φίλους τους. Ἐμένα πρόλαβεν ἡ ταπεινὴ μου Μοῦσα καὶ ἐκ μέρους μου σ' ἀφιερώνει μία ἔμπνευστὴ τῆς τῶν «Καύκασο καὶ Γολγοθᾶ». Δέξου τὸ δῶρο αὐτό, γιατί εἶνε τόσο μεγάλο ὅσο καὶ ταπεινό.

Σὲ φιλῶ ὁ φίλος σου.
Κ. ΜΙΣΑΝΘΙΔΗΣ

★ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ ★

ΚΑΥΚΑΣΟΣ ΚΑΙ ΓΟΛΓΟΘΑΣ

«Καὶ ἐγένετο φῶς».

Ἄγιοι Γραφαί.

Ὦ! Προμηθεά! ἀπόκρυφ σ' ἀρμάτωσεν
Ἐλπίδα, κί' ἂν σὲ ἄφησέ μονάχο
Σκλάβο τοῦ φόβου κάποιου Θεοῦ Ὀλύμπιου
Καὶ σ' ἔρριξε σ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸ βράχο,

Ὀλόρθο σ' ἦῤρ' ὁ πόνος, σὲ ἐπαίδεψε
Μὰ ὑστερνὰ ὁ ἴδιος σ' ἐφοβήθη,
Κί' ὅσες πληγὲς σοῦ ἀνοιγε, τῆς ἐκλείεις
Μ' ὑπομονή στὰ τίμιά σου στήθη.

Μὰ ἡ Ἀλήθεια πρόφθασε, ἔσκέπασε
Τὴν Πρόληψι τὴν ἔκαμε κουρέλι
Κί' ὅταν τὸν ἄγνωστο Σωτῆρα, ζήτησες
Σ' εἶπαν: Κάποιος Θεὸς ἔτσι τὸ θέλει!

Καὶ Σὺ, Χριστέ, π' ἀγάπη καὶ συγχώρησι
Πλημμύρησες τὸν κόσμο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Σὺ, πεῦ γεννήθης τόσο καλοκάγαθος
Γιὰ νάχης λύπη ὅλων μας τὸ δάκρυ.

Σὺ, ποῦ σὸ τὸ φῶς γεννήθηκες ποῦ ἔφερες
Ἐκεῖνος ὅπου στέκει ἀντικρὺ σου,
Δεμένος εἰς τὸ βράχο τὸν ἀπότομο
Γιατὶ στὸν κόσμο φώναξε: ΦΩΤΙΣΟΥ!

Ἄκου πικρὸ παράπονο ἀπ' τὰ στήθη του
Σὰν προσευχὴ, σὰν ὕμνος θερμὸς βγαίνει,
Καὶ στ' Ἄγνωστο Θεοῦ του τὸ περίλαμπο
Τὸ θρόνο—εἰς τὸν Ὀλυμπο—ἀνεβαίνει.

Χαλάσματα τὰ Εἰδωλά του ἔρριξες
Καὶ τοὺς βωμούς του, ὅπου σ' ἄλλα χρόνια
Ἡ προσευχὴ ἀνέβαινε στὸν Ἄγνωστο
Θεό, διὰ νὰ ζῆ ἐκεῖ αἰώνια,

Χωρὶς πομπές, ὦ ναί! χωρὶς σκεπάσματα
Ποῦ τ' οὐρανοῦ νὰ κρύβουνε τὰ κάλλη.
Ἐκεῖ καὶ τὸ σκουλίκι αὐτὸ ἔδλεπεν
Ἐξ' ἀπ' τὸ χῶμα κάποια πλάσι ἄλλη!

Ἄκου, Χριστέ, τὸ μόνο Του παράπονο!

Γέρνει ὁ Χριστός, ἀκούει τὴ προσευχὴ Του
Ἄκίνητος, φαινόνταν σὰν νὰ ἔκρουδε
Γιὰ τὸ Δεσμώτη σέβας ἢ ψυχὴ Του.

Ὁ Καύκασος τὸν Γολγοθᾶ ἀντίκρουσε
Καὶ λόγια μυστικά κρυφομιλοῦνε
Καὶ ἀπὸ κάτω οἱ ἄνθρωποι προσμένουνε
Μὲ τὸ διπλό Του φῶς νὰ φωτισθοῦνε.

Κί' οἱ δυὸ Θεοὶ μεγάλοι, κί' οἱ δυὸ Γίγαντες
Κί' οἱ δυὸ Ἰδέες, Φῶς καὶ Νοῦ γεμάτοι.
Φανῆκαν καὶ ἡ Πρόληψι ὀρφάνεψε
Καὶ τριγυρνᾷ σκιά τῆς γῆς φευγάτη!

Τί εἶπανε κανεῖς ποτὲ δὲν ἄκουσε.
Μὰ εἶδαν ὅλοι δυὸ σκιὰς στ' ἀστέρια
Μιᾶς Ἐκκλησιᾶς ἐδῶκανε τὸ φίλημα,
Ἐσμίξανε καρδιές, ψυχές καὶ χέρια!

24 Δεκεμβρίου 1903.

ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΑΝΘΙΔΗΣ.

★ ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΙΣ ★

Η ΝΥΦΗ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Ἄνάμεσα εἰς τὰ ζεύγη τὰ ἡλιθίως στροβιλιζόμενα ὑπὸ τὴν ἔλξιν τῆς συνηθείας, εἰς πόθος πτερυγίζει ἄσβεστος καὶ μία νύφη, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς τὰς ἀραχνοῦφεις, περισυλλέγει τὰ λείψανα τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου.

Οἱ παλμοὶ συνθέτουν μίαν στροφὴν ὕμνου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μελωδοῦν μὲ τὴν σιγαλὴν εὐγλωττίαν των τὸ ἄσμα τῆς εὐνυχίας.

Τὰ ἄνθη τῆς καλωσύνης ζυγνουν τὸν φαντασικὸν Ὑμέναιον τῶν ψυχῶν. Εἰς τὸ πλάι τῆς, ἀδιακόπως μαζὺ τῆς, συνδέσσει τοὺς πόθους μου μὲ τὰ ἀδαμάντινα δεσμὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Καὶ στροβιλιζονται τὰ σώματα τῶν ἄλλων, ἐνῶ αἱ ἰδικαί μας καρδίαι στροβιλιζονται εἰς στροβίλον ἔρωτος.

**

Ἡ παρθεσία ἐνεδύθη τοὺς πέπλους τῆς χαρᾶς τῆς σεμνῆς, τῶν ἀγνῶν ὀνειροπολήσεων. Ὡς ἀρχαία Ἑλληνίς, μὲ τὴν χαρίεσσαν κόμμωσιν, τὰ μικρὰ χεῖλη καὶ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς, καλλιζωνος καὶ γόησσα, συναρπάζει, αἰχμαλωτίζει εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀπέραστον τοῦ πνεύματος. Καὶ ὀπίσκει εἰς ἔκστασιν ὀνειρον, ὡς νὰ ζητῆ νὰ συλλάβῃ ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς τὸ ἴδαγμα μελλούσης εὐδαιμονίας.

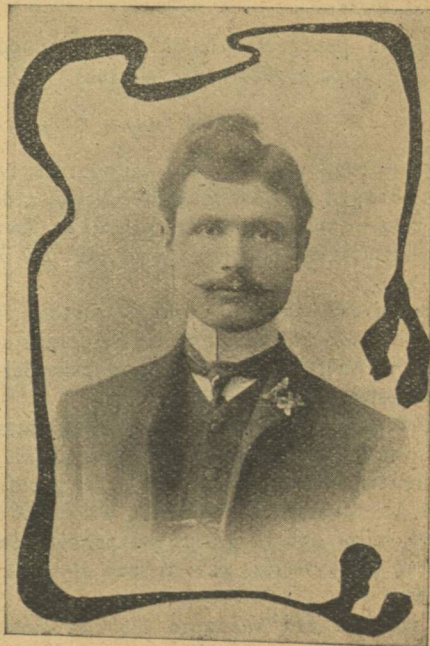
**

Δέκα ὀκτιὼ ἀνοίξεις σκορπίζουν τὰ ῥόδα εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, μειδιάμοτα εἰς τὰ χεῖλη. Εἰς μίαν γωνίαν μᾶς σφικτιοδένει τὸ Ἰδαϊκὸν τῆς παρθεσίας. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ, σχηματίζεται περὶ τὴν ψυχὴν μου ὡς χεῖμαρος φωτός, μία μυστηριώδης ὀπτασία, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας γλυκοχαράζει ἢ χάρις τοῦ βλέμματός τῆς. Ἡ γλυκύντης ὑπερρικτῆ τὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ ἡ προσποιητικὴ ἀδιαφορία ἀρχίζει νὰ ἐνδίδῃ εἰς τὴν φλόγα τῆς εὐκρινείας. Οἱ σπινθηρισμοὶ τοῦ πνεύματος καθιερώνουν νέους βωμούς λατρείας καὶ ἐν θυμίαμα ψυχικῆς μέθης ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θνησιασθηρίου, τοῦ στολισμένου μὲ ῥόδινα χρυσάνθεμα.

**

Καὶ μὲ σῦρει πλησίον τῆς. Καὶ μὲ ἐλκύει, ὦ! καὶ μὲ ἀνυψώνει. Εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ βλέμματός τῆς βλέπω σωροὺς ῥόδων, ἄστρα πύρινα.

Πλασθεῖσα ἐν στιγμῇ ἐμπνεύσεως, εἶνε ὅλη ἐν καλλιτέχνημα. Ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ δείξῃ ὅλην τῆς τὴν δύναμιν καὶ τὴν γοητείαν. Καὶ ἐδημι-

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ

Τυχὼν Α' βραβείου εἰς τὸν Α' Μεγαν Διαγωνισμὸν Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν.

ονργήθη, ὑπὲρ τὰς ἀφελεῖς ἀφελῆς, αἰμύλος ὑπὲρ τὰς αἰμύλους, ὑπενθυμίζουσα μίαν αἰθερίαν ἁρμονίαν, συνδεθεῖσαν μετὰ τῆς γῆς διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

**

Ἐλθετε γύρω μου, ῥόδα, ἀρωματισμένα μὲ τὸ μῦρον τῆς πνοῆς τῆς. Ἐλάτε νὰ σκεπάσει, ὦ αἱματηρὰ ῥόδα, ὀχρούς πόθους, παλαιὰς ἀναμνήσεις. Ἐλάτε νὰ στολίσετε τὴν ἡρώϊδα μου. Τὴν Νύφην τῶν ῥόδων!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

* ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ *

ΝΕΚΡΟΥ ΟΠΤΑΣΙΑ

(Διήγημα βραβευθέν εις τὸν Δ' διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος).

* Στὸν "Ἄγγελο" Ἀυγερινό.

Ἐκοιμώμουν ἕναν ὕπνο ἤρεμο καὶ παυσίλυπον ἐπάνω 'στὴ στάχτη ἐνὸς ὄνειρου μου—ὄνειρου σδυμένου τώρα περὶ—ποῦ ἄλλοτε, 'σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ μὲ εἶχε νανουρίσει γλυκύτατα μέσα 'σὲ μιὰ ἀερούφαντη κούνια.

Ἐξαφνα ἕνα παράδοξο τρίξιμο μισσαπισμένης πόρτας, πόρτας ποῦ ἔμεινε πολὺν καιρὸ κλεισμένη, ἐτάραξε τὴ βαθεῖα σιγῇ, ποῦ μόνη ἀγρυπνοῦσε μέσα 'στὸ σκοτεινὸ μου τάφο.

Ἐξύπνησα τρομαγμένος. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα πῶς ἡ μικρὴ πορτίτσα τοῦ τάφου μου ἦταν μισανοιγμένη. Παρατήρησα ἀπὸ μιὰ χαραμακίδα καὶ μὲ τὸ τρεμόδυστο φῶς τοῦ καντυλιῶ μου, δεικνύοντα πίσω ἀπὸ τὰ χλωμά νεκρολούλουδα μιὰ παράξενη φυσιογνωμία, κἄτι τι 'σὰν σιλουέτα φαντάσματος.

Μ' ἐκυρίεψε ἕνα ἀλλόκοτο αἰσθημα φόβου. Ἐκρυψα τὸ πρόσωπο μὲ τὸ σαπισμένο σάβανό μου καὶ συλλογίστηκα μ' ἕνα μυστικὸ φόβο.

— Τί νὰ εἶνε τάχα καὶ τί νὰ θέλῃ ὁ παράξενος αὐτὸς ἐπισκέπτης, ποῦ ἔρχεται νὰ ταραξῆ τὴ νεκρική μου γαλήνη;

Δύο χτύποι 'στὴν πόρτα, χτύποι ποῦ εἰδειχναν πῶς ἔχτυποῦσε κοκκάλινο χέρι, μ' ἔκαμαν νὰ πεταχθῶ ὀλόρθος μὲς ἀπὸ τὰ σάβανά μου. Ἐκρύφτηκα 'στὴ σκοτεινότερη γωνιά τοῦ μουχλιασμένου τάφου μου καὶ φώναξα 'πὸ τὸ βάθος μὲ τὴ βραχνή φωνή τοῦ βρυκολάκου.

— Τί θέλεις ἐδῶ 'στὸν ἱερὸ καὶ ἀπόκοσμο τόπο, ἱερόσυλο φάντασμα; Σκιά, δαίμονα, ὅ,τι κ' ἂν εἶσαι, ἀποκρίσου: ποῶς σὲ στέλνει ἐδῶ 'στὸ ἐρημὸ ἀκρογιάλι τοῦ θανάτου;

Τὸ φάντασμα μοῦ ἀποκρίθη μὲ φωνὴ δειλὴ καὶ γλυκεῖα.

— Εἶμ' ἐγὼ, σκοτεινὸ ἐρημίτη. . . δὲ μὲ γνωρίζεις; . . .

— Ἄ! . . . εἶπα, ἡ φωνή σου εἶνε γλυκεῖα καὶ μὲ μαγεύει, ἀλλὰ δὲν τὴν γνωρίζω. . . Ἀλλὰ γιατί κρύβεις τὸ πρόσωπό σου; . . . Φανερώσου λοιπόν, φάντασμα καὶ πὲς μου: τί ζητᾷς 'στὴν ἀραχλιασμένη αὐτὴ καλύβα τῆς λήθης;

— "ὦ! . . . ἄφησε τὸ κρῦο αὐτὸ κρεβάτι, μοῦ εἶπε μὲ τὴν ἴδια φωνή, ἔβγα ἔξω καὶ θὰ μὲ γνωρίσης. . . θὰ ἴδῃς πόσο εἶμαι καλὴ! Μοῦ ζητᾷς τὸ ὄνομά μου! . . . καὶ ὅμως πόσες φορές τὸ πρόφεραν τὰ χεῖλιά σου μὲ τρυφερότητα! . . . Ἀλήθεια, . . . μ' ἔλησμόνησες! Ἐπέρασαν τόσα χρόνια! . . . Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι τόσο κακὴ, ὅσο μὲ φαντάζεσαι. . . Ἐλα, ἄφησε τὴ σκληρὴ καὶ ψυχρὴ ἀγκάλη τοῦ θανάτου καὶ ἔλα 'στὴ δίκη μου ποῦ εἶνε ἀπαλὴ καὶ θερμὴ. . .

'Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ φαντάσματος μ' ἐκυρίεψε μιὰ ἀόριστη μυστικὴ φρίκη καὶ φώναξα μὲ σπαρακτικὴ φωνή:

— Μὰ δὲ σὲ γνωρίζω! . . . δὲ σὲ 'γνώρισα ποτέ, φοβερὸ δαίμονα, ποτέ δὲν ἔβλα 'στὰ χεῖλιά μου τὸ κατοραμμένο ὄνομά σου! . . . Ποῶς κακοῦργο ἐνστικτο σ' ἔφερε 'δῶ γιὰ νὰ μοῦ κλέψῃς τὴ σκοτεινὴ μου γαλήνη; . . . Σ' ἐξορκίζω. . . φύγε μακριὰ. . . μακριὰ 'πὸ τοὺς στοιχειωμένους ἴσχιους. . . Φύγε δὲν εἶμ' ἐγὼ αὐτὸς, ποῦ ζητᾷς. . . .

— "Ὀχι! . . . ὄχι! . . . μοῦ εἶπε μὲ τὴν ἴδια πάλι παθητικὴ φωνή, ἐσένα ζητῶ. . . ἐσένα. . . "ὦ! . . . ναὶ ἔχεις δίκιο. . . Μὲ μισεῖς, μὲ ἀποστρέφεται. . . ἀλλ' ἂν ἤξερες πόσο σὲ ποθῶ, μὲ τί πάθος θὰ ἤθελα νὰ σὲ σφίξω 'στὴν ἀγκάλιά μου καὶ μέσα 'στὴ θέρμη τοῦ στήθους μου νὰ πνίξω τὴν ψύχρα τοῦ θανάτου σου. . . ἂν ἤξερες! . . . "ὦ! . . . ἔβγα ἔξω. . . ἔλα γιὰτὶ δὲν 'μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο. . . μοῦ παραλύει τὰ μέλη τὸ ῥίγος τοῦ θανάτου καὶ μὲ πνίγει τὸ σκοτάδι τοῦ φριχτοῦ αὐτοῦ τόπου. . . Ἐλα. . . ἔρχομαι γιὰ σένα. . . νὰ σοῦ δώσω τοὺς τρυφερότερους παλμούς 'στὴ νεκρὴ, 'στὴν ἀραχλή σου καρδιά.

Ἀλήθεια τὸ παράδοξο αὐτὸ φάντασμα εἶχε μιὰ γοητεία 'στὸ βλέμμα του καὶ κάποια μυστικὴ θωπεῖα 'στὴ φωνή του, ποῦ ὅταν μοῦ 'μιλοῦσε, μοῦ φαινόταν πῶς μὲ μεθοῦσε κάποια πνοὴ ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῆς περασμένης μου ζωῆς μὲ τὸ μύρο τοῦ ὄνειρου μου—τοῦ ὄνειρου ποῦ εἶνε σδυμένο τώρα περὶ.

Ἐπροχώρησα μέχρι τὴν πόρτα καὶ ἐφώναξα. — Φάντασμα, δαίμονα, θέλω νὰ σὲ 'δῶ, θέλω νὰ διαδάσω μέσα 'στὰ μάτια σου τ' ὄνομά σου καὶ τὸ σκοπὸ σου.

Κι' ἐν ᾧ προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω ἀπὸ τὴ χαραμακίδα τὸ πρόσωπο τοῦ φαντάσματος, αἰσθάνθηκα νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ χέρι κἄτι τι καὶ νὰ μὲ σύρῃ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἦταν τὸ χέρι τοῦ φαντάσματος. — Στρέψε γύρω τὰ μάτια σου, μοῦπε μὲ μὲ μ' ἔβγαλε ἔξω, στρέψε τὰ μάτια σου καὶ παρατήρησε προσεχτικῶς.

Ἐστρεψα γύρω τὰ μάτια μου. — Τί βλέπεις; μ' ἐρώτησε.

Εἶδα κἄτι τι ἀπαίσιο γιὰ μένα. Κἄτι τι ποῦ γι' αὐτὸ εἶχα κλείσει γιὰ πάντα τὰ μάτια μου. Εἶδα κἄτι τι ποῦ μοῦ 'θύμησε παλῆα συντρίμμα καὶ φώναξα μὲ μιὰ φριχτὴ ἀποστροφή.

— Ἄ! . . . ἄφησέ με, πονηρὸ δαίμονα! . . . Ἄφησέ με νὰ σκεπάσω πάλι τὰ μάτια μου μὲ τὸ σκοτάδι τοῦ τάφου μου!

— Κύτταξε 'κεῖ ἀριστερά, ἐξακολούθησε τὸ φάντασμα, κύτταξε 'κεῖ 'στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ καὶ πὲς μου τί βλέπεις; Βλέπεις τῆς πυκνῆς αὐτῆς σειρᾶς τῶν δέντρων; . . . Βλέπεις λειβάδια μὲ ἄνθη; . . . Βλέπεις ἀνάμεσα νὰ τρέχουν δροσερὰ ρυάκια;

— Ναὶ βλέπω, βλέπω, εἶπα μ' ἕνα δαιμονικὸ σαρκασμὸ, βλέπω ἕνα ὕπουλο καὶ δόγλο φεῖδι ποῦ παραμονεύει κάτω ἀπὸ τὰ ἄνθη. . . Βλέπω πῶς τὰ κρυσταλλένια νερά κάπου-κάπου μαυρίζουν 'σὰν κόλασι. . . ναὶ κρύβουν καταποτήρες! . . .

Τὸ φάντασμα ἔκαμε πῶς δὲν ἐνόησε κι' ἐξακολούθησε νὰ μ' ἐρωτᾷ, ἐν ᾧ μὲ τῶνα χέρι μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ καὶ μὲ ἄλλο μοῦ εἰδειχνε:

— Βλέπεις ἐκεῖ πέρα τὴ θάλασσα; . . . Τί ὠραία ποῦ εἶνε! . . . Τί δροσερὸ καὶ μυρωμένο ἀεράκι ποῦ ἔρχεται ἀπὸ 'κεῖ! . . .

— Ναὶ! . . . βλέπω, εἶπα, βλέπω, ἀποτρόπαιο φάντασμα, ἀλλὰ κύτταξε καὶ σὺ πέρα, μακριὰ 'στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα, κύτταξε μακρύτερα 'στὴ θάλασσα καὶ πὲς μου τί βλέπεις. . . Βλέπεις ἕνα μελανὸ σημεῖο; . . . Τί εἶν' αὐτό; . . . Βλέπεις τὴ βδελυρὴ συνωμοσία ποῦ πλέκουν ἡ ἥσυχη θάλασσα καὶ τὸ μυρωμένο ἀεράκι, βλέπεις μὲ τί χαιρεκακία χορεύουν τὰ κύματα τὸν ἀπαίσιο χορὸ τους γύρω ἀπὸ κάποιο δυστυχισμένο ναυαγὸ;

— "Ὀχι! . . . ὄχι! . . . σὲ ἀπατοῦν τὰ μάτια σου, μοῦ εἶπε μὲ δόγλο τρόπο ποῦ προσπαθοῦσε νὰ κρυφῇ μὲ τὴν ἀπαλότητα τῆς φωνῆς του, εἶνε συνειθισμένα 'στὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ θανάτου καὶ δὲ βλέπουν καθαρά. . . Κύτταξε 'δῶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος. . . Βλέπεις τὸ ξανθὸ αὐτὸ ἀγγελοῦδι ποῦ πετᾷ καὶ παίζει μὲ τῆς χρυσοῦς πεταλούδες; . . . τὸ βλέπεις; . . . εἶνε ὁ ἔρω. . . .

— Ἄχ! . . . πάψε! . . . ἄφησέ με, φύγε. . . βδελυρὸ δαίμονα, ἐφώναξα τότε μὲ ἕνα βρυχηθμὸ ἀγωνίας καὶ φρίκης. . . Ποῶς σ' ἔστειλε, καταχθόνιο 'ξωτικὸ νὰ ταραξῆς τὸ βυθὸ τῆς καρδιάς μου καὶ νὰ φέρῃς 'στὸν ἄφρο ἔλα τὰ παλῆα ναυάγια μιᾶς περασμένης, μιᾶς μισητῆς ζωῆς;

Ἐτραβήχτηκα γιὰ νὰ φύγω καὶ νὰ κρυφθῶ πάλι 'στὸν ἥσυχο τάφο μου ἀλλὰ τὸ φάντασμα μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ καὶ μοῦλεγε, ἀδιάφορο ὅσῃ νὰ εἶχε κἀνένα καταχθόνιο σκοπὸ.

— "Ὀχι! . . . ὄχι! . . . σοῦ ξαναλέω, σὲ ἀπατοῦν τὰ μάτια σου. . . Κύτταξε καλλίτερα. . . "Ὅλα αὐτὰ σοῦ τὰ δίνω. . . εἶνε δικά σου. . . ἔλα, ἀκολούθησέ με, ἄφησε τὸν ψυχρὸ σου τάφο. . . ἔλα σοῦ τὰ προσφέρω. Ἐλα μαζί μου. . . ἔλα πάλι 'στὰ παλῆα σου, 'στὰ ἡλιόλουστα ἀκρογιάλια. . .

'Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, τὰ μαυρισμένα κόκκαλά μου ἔτριξαν ἀπὸ φρίκη κι' ἀπὸ τὰ σάπια μου κρέατα ἔτρεξε κρῦος ἰδρωτας.

— Κύτταξέ με, ἐφώναξα μὲ ἄγρια φωνή, κύτταξέ με 'στὰ μάτια καὶ πὲς μου: ποῖα κόλασι 'σὲ ξέρασε, ποῶς λαίμαργο ἐνστικτο ἐρριξε τὸ βάσκινο μάτι σου 'στὸ ἥσυχο ἐρημητήριό μου;

Τὸ φάντασμα ἔκαμε ἕνα ἀνυπόμονο κίνημα καὶ ἐτοιμάζετο κἄτι νὰ μοῦ 'πῇ.

Δὲν ἐκρατήθηκα περισσότερο.

Μ' ἕνα ἐξαφνικὸ κίνημα τοῦ χερσίου μου, ποῦ εἶχε ἀφήσει ἐλεύτερο, ἄρπαξα τὸν πυκνὸ πέπλο ποῦ φοροῦσε καὶ τοῦ ξεσκέπασα τὸ πρόσωπο.

Ἐπρόλαβα τὴ ματιὰ του καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀνυπόκριτα.

Ἐνα ἀπαίσιο ῥίγος αἰσθάνθηκα ἀμεσῶς νὰ τρέχῃ τὰ κόκκαλά μου. Ἡ ἀραιὴ καὶ μουχλιασμένη τρίχης τοῦ κεφαλιῶ μου ἀνωρθώθησαν ἀπὸ φρίκη, τὰ βαθουλωμένα μάτια μου ἀλλοιθώρησαν καὶ φώναξα μ' ἕνα καταχθόνιο σαρκασμὸ:

— Ἄ! . . . παμμίαρη! . . . σὲ γνωρίζω περὶ! . . . σὲ νοιώθω, λαίμαργο νυχτοπούλι, πῶς σ' ἔφερε 'δῶ ἡ ὀσμὴ τῆς σαπισμένης μου σάρκας! . . . Μὰ ὄχι κακοῦργα. . . δὲ θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου! . . . βδελυγμὰ! . . . δὲ θὰ αἰσθανθοῦν περὶ ἡ ἄμοιρες

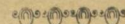
σάρκες μου νὰ τῆς ξεσπίξῃ τὸ ἄγριο σου νόχι! . . . Κοιμᾶμαι περὶ τὸν αἰώνιο, τὸν παυσίλυπο μου ὕπνο 'στὴν ἀγκάλια τοῦ θανάτου, ποῦ ποτέ! . . . ποτέ δὲ θὰ φτάσῃ ἡ βάσκινη ματιὰ σου! . . . Φύγε μακριὰ, στριγγὸ νυχτοπούλι, μακριὰ ἀπὸ τὰ Ἠλύσια ποῦ σὲ διώχνει τὸ βάλσαμο. . . . φύγε μακριὰ 'στὰ δικά σου τὰ ἄμοιρα βασίλεια π. ὦ σὲ κράζει ἡ κατάρρα. . . .

— Ἐ! . . . μείνε λοιπὸν μὲ τὰ σκουλήκια σου. . . μοῦπε μὲ στριγγὴ τώρα περὶ φωνὴ καὶ μοῦστριξε ἀπότομα τὸ χέρι.

Ἐκατάλαβα πῶς μοῦ μετέδωκε μιὰ κρυερὰ φρίκη καὶ ἐξύπνησα τρομαγμένος.

Ἐψηλάφισα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ ἄφ' οὐ ἐβεβαιώθηκα πῶς ἤμουν ἀσφαλισμένος μέσα 'στὸ σκοτάδι τοῦ τάφου μου, ἐσκεπάστηκα περὶ καλὰ μὲ τὰ σαπισμένα σάβανά μου καὶ ἐκοιμήθηκα πάλι τὸν ἤρεμο τὸν παυσίλυπο ὕπνο μου, ἐπάνω 'στὴ στάχτη τοῦ ὄνειρου μου—ὄνειρου σδυμένου τώρα περὶ—ποῦ ἄλλοτε, 'σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ μὲ εἶχε νανουρίσει γλυκύτατα μέσα 'σὲ μιὰ ἀερούφαντη κούνια.

ΛΛΕΞ. Β. ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Σύσσωμη τρέμει ἡ πλάση σδύνει σκοτειὰ τὰ οὐράνια καὶ ὁ νοῦς μὲ 'περηφάνεια γίγαντας στέκει ἐμπρὸς.

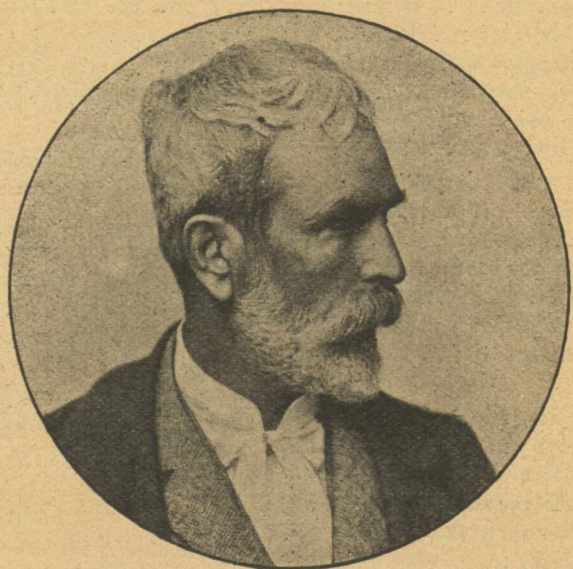
Τ' ἀνήκουστο μυστήριον ποῦ ἦταν βαθεῖα κρυμμένο τὸ φέρνει ματωμένο τοῦ Γολγοθᾶ ὁ Σταυρός.

Γέρνει 'σ τὴ γῆ τὸ γόνυ μιὰ φαντασιὰ πλανήτρα ὅσῃ μιὰ σειμνὴ νικητρά ἀργοπερνᾷ 'στὴ γῆ.

Καὶ ἡ λασπωμένη δόξα τῆς Ἀφροδίτης σδένει σιγὰ-σιγὰ κρυμμένη σὲ μιὰ Μαγδαληνὴ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΙΑΤΚΙΝΗΣ

† Ν. ΓΥΖΗΣ

† Ν. ΓΥΖΗΣ

Τὸ παραμῦθι τῆς Κυρούλας

ΤΟ ΞΥΠΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ

Μέσ' σιῆ γαλήνῃ τῆς αὐγῆς ποῦ τ' ἄστρα τρεμοσβύνουν,
τὴν ὥρα ποῦ τῆ λάμπρι τους τὴν τελευταία χύνουν
προτοῦ ν' πάρ' ἡμέρα,
καὶ πρὶν ἀκόμα 'στ' οὐρανοῦ τὸ ἄπειρο χαθοῦνε
μία οὐράνια μουσικὴ σκορπιέται 'στὸν αἰθέρα. . .

Εἶν' ἡ στιγμή ποῦ ἐκεῖ 'ψηλά τὰ Χερουβείμ ξυπνοῦνε !

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἄπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ὠραῖο ἐκείνο ἐμπορικό, ποῦ εἶνε πάντα γεμάτο κόσμο, καθὼς εἶνε γεμάτο κι' ἀπὸ τόσα ὠμορφα πράγματα, μὰ γυναῖκα, φτωχικά ντυμένη κρατεῖ ἀπ' τὸ χέρι ἓνα κοριτσάκι ὡς δέκα χρόνων. Ἐνα ἀγοράκι παραπέρα δικτῶ ἐτῶν κρατᾷ τὸ ἄλλο χέρι τῆς ἀδελφούλας του καὶ παρατηροῦν καὶ τὰ δυὸ τὰ ὠραῖα παιχνιδάκια τῆς βιτρίνας.

Κρεμῶνται ἀπ' τὰ φουστάνια τῆς μητέρας των, δείχνουν πότε τοῦτο τὸ παιχνίδι πότε ἐκείνο, τὴν ἐρωτοῦν γιὰ κάθε τι ποῦ βλέπουν, πόσο κοστίζει, θέλουν νὰ τοὺς τ' ἀγοράσῃ ὅλα, τὴν τυραννοῦν. Κι' ἐκείνη τὰ μαλλώνει, τοὺς λέγει νὰ παύσουν, μὰ ἄδικα. Ἐκεῖνα θέλουν νὰμποῦν μέσα γιὰ νὰ ἴδουν τὰ παιχνιδία πρὸ κοντά, νὰ τὰ πιάσουν λίγο μὲ τὸ χέρι τους.

Ἐκανε κρῦο κι' ἡ μητέρα τοὺς ἔκανε τὸ χατήρι. Γιατὶ νὰ μένουν ἀπ' ἔξω μ' ἐκείνον τὸν ψυχρὸ βορρῆα ποῦ ξεπάγριζε; Θὰ ἄφινε τὰ παιδιὰ νὰ πάνε ὡς τὴν ἄκρα τῆς στοᾶς, θὰ βλέπανε τὰ παιχνιδία χωρὶς νὰ κρυόνουν, κι' ὕστερα θὰ γυρίζανε καὶ οἱ τρεῖς ὅτὸ καμαράκι τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἀκολούθησαν τὸ πλῆθος ποῦ ἔμπαινε σωρηδὸν μέσα εἰς τὴν στοάν. Κατ' ἀρχὰς ἡ λάμψις τῶν φώτων, ἡ ἀντανάκλασις τῶν πολυτελῶν ἀντικειμένων τοὺς εἶχε θαμβώσει τὰ μάτια. Ὑστερα ἐσυνειθίσαν τοὺς εἶχε ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλὰ τοὺς ἔλειπε τὸ θάρρος γιὰ νὰ προχωρήσουν. Ἦσαν ὅσων στενοχωρημένοι μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὸν τόσῳ ἀδιάφορο κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀπὸ τὰ πλούτη ἐκεῖνα τὰ μαζεμένα ἐκεῖ, καὶ τὰ ὁποῖα ἔφθανε ν' ἀπλώσῃ κάποιος τὸ χέρι γιὰ νὰ τὰ φθάσῃ, ἐκτεθειμένα, καθὼς ἦταν, ὅσων δόλωμα τῆς ἀπληστίας.

Ἄλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ μένουν ὅτὴν ἴδια θέσι. Τὸ πλῆθος τοὺς παρέσυρε καὶ ἡ μητέρα, κρατοῦσε τὰ δυὸ παιδάκια τῆς ἀπ' τὰ χέρια μήπως χαθοῦν, ἐβάδιζε. Οἱ ψιθυρισμοὶ τοῦ πλῆθους δὲν τῆς ἐπροξένουν εὐχαρίστησιν καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι ὅλα τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπάνω τῆς καὶ ὅτι τὰ μειδιάματα εἶχον ἀφορμὴν τὰ φτωχικά τῆς ροῦχα. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀσχίμιζε μὲ τὴν παρουσία τῆς τὸ πλούσιον ἐκείνο πλῆθος καὶ ἐσμικρύνετο, ἤθελε νὰ κρυφθῇ, νὰ χαθῇ, ἂν ἦτο δυνατόν, διὰ νὰ μὴν ἐγγίξῃ τὰ πολυτελῆ φορέματα τῶν περὶ αὐτὴν.

Πῶς ἐμετανόει ποῦ μπῆκε μέσα σ' ἐκείνη τὴν κόλασι, ἡ ὁποία ὅμως γιὰ τόσους ἄλλους, μόνον κατὰ τὸ χρέμα ἀνωτέρους τῆς, ἦτο παράδεισος! Ἐξ ἄλλου ὅμως εὐχαριστεῖτο βλέπουσα πόσον δισηκέδαζον τὰ παιδάκια τῆς. Ἐφλυάrouν εὐθύμως, ἐγελοῦσαν, ἐβγάζαν ἀναρωνήσεις ἐνθουσιασμοῦ, ἀνεστέναζον ὅσάκις ἠναγκάζοντο ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ κάθεν ὠραῖον παιχνιδάκι, ἔπειτα ἡ χαρὰ ἐζωγραφίζετο πάλιν εἰς τὰ προσωπάκια των, ὅπταν νέα παιχνιδία παρουσιάζοντο.

Ἦσαν ζεστά ἐκεῖ μέσα, ἦσαν εὐτυχῆ καὶ ὅταν ἡ μητέρα των ἤρνετο μὲ πικρὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη νὰ τοῖς ἀγοράσῃ ἐκείνο ποῦ ἡ καρδιά των ποθοῦσε, δὲν ἐπέμεναν καὶ πολὺ. Τοὺς εἶχαν πῆ

Ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν περιπατητοῦ νινος (Σελ. 10).

τόσον συχνὰ ὅτι δὲν εἶχαν πολλὰ χρήματα, ὥστε ἐπὶ τέλους εἶχαν ἐννοήσει τί θὰ πῆ φτώχεια, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὑπολογίζον τὰς ἀθλιότητας αἱ ὁποῖαι τὴν ἀκολουθοῦν.

Αἱ διαφορὲς ἐρωτήσεις τῶν παιδιῶν πρὸς τὴν μητέρα των καθὼς καὶ αἱ ἀπαντήσεις τῆς μητρὸς εἶχον ἐπισύρει τὴν προσοχὴν ἀδιαφόρου τινὸς περιπατητοῦ. Ἦθελσε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς δυστυχίας των καὶ ἠκολούθησε τὴν μικρὰν οἰκογένειαν, παρατηρῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ πολυτελῆ κομφοτεχνήματα καὶ τὰ πλούσια ὑφάσματα χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς φιλόφρονας ὑποκλίσεις τῶν ὑπαλλήλων.

Μετὰ ἡμισεῖς ὥρας περίπατον ἡ μητέρα μὲ τὰ δυὸ παιδάκια τῆς ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν στοάν.

— Πᾶμε ὅτὴν ἐκκλησίαν νὰ προσευχηθοῦμε, εἶπεν ἡ φτωχὴ γυναῖκα. Ἐμπρός, γρήγορα γιατί κάνει κρῦο.

Ἐμβήκαν ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν, ἐπροχώρησαν εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἐγονυπέτησαν καί, ὑπὸ τὸν γλυκὸ ψίθυρον τοῦ ἀρμονίου συνοδεύοντος τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ, ὕψωσαν τὰς καρδίας των πρὸς τὸν Οὐρανόν. Δὲν ὑποπτεύθησαν διόλου ὅτι ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν μέχρι τῆς ἐκκλησίας ὁ ἄγνωστος ἐκείνος περιπατητῆς τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσει σκοπεύων νὰ κάμῃ μίαν εὐεργεσίαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Δὲν εἶνε εὐκόλον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν νὰ βοηθήσῃ κάποιος ἓνα ἀληθῶς πάσχοντα. Τὸ νὰ δίδῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὀλίγα πεντάλεπτα εἰς τοὺς πολυπληθεῖς ἐπίτας δὲν εἶνε καὶ πολὺ δύσκολον πρᾶγμα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε πάντοτε ἀληθῆς ἐλεημοσύνη, διότι ἐκεῖνος ποῦ ἀποφασίζει νὰ ἀπλώσῃ τὸ χέρι του εἰς τὸν οἶκτον τῶν διαβατῶν ἔχει χάσει πλέον τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμόν, ἡ δὲ ἐπαίτειξ ἔχει καταστῆ ἐπάγγελμά του, μέσον ὑπάρξεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἀλλάζει πλέον καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ προσφέρετε οἰανδήποτε ἐντιμὸν ἐργασίαν.

Ὁ ἄγνωστος λοιπὸν, ἐπιθυμῶν νὰ βοηθήσῃ ἄ-

ληθῶς ὑποφέροντας καὶ δυστυχοῦντας ὁμοίους τοῦ ἠκολούθησε καὶ πάλιν τὴν μητέρα μὲ τὰ παιδάκια, ὅταν ἀφῆκαν τὴν ἐκκλησίαν κι' ἐμβήκαν εἰς ἓνα σπητι τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου.

Ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ὀλίγη ὥρα, ἕως ὅτου ἀνέλθουν μέχρι τοῦ ὑπερώου, ὅπου ἀναμφίβολως θὰ διέμενον, καὶ ἔπειτα ἔσυρε τὸν κωδωνίσκον καὶ εἰσῆλθεν. Εἰς τὸ θυρωρεῖον μίαν γραῖα ἐκοιμάτο σχεδὸν ἀκουμισμένη εἰς ἓνα παλαιὸν ἀνάκλιτρον κοντὰ εἰς ἓνα δοχεῖον ἐκ πορσελλάνης τὸ ὁποῖον ἐβράζεν εἰς τὴν φωτιάν.

Ὁ ἄγνωστος ἀνεζήτησε κατὰ νοῦν μίαν ἀπόφασιν, διότι, εὐρεθείς ἀμέσως πρὸ τῆς θυρωροῦ, δὲν ἐπρόθεσε νὰ τὴν προτοίμασῃ. Ἡ γραῖα ἀνοιξεν ἐπιπόνως τὰ βλέφαρα καὶ τὸν ἐκύτταξεν ἐν ἀπορίᾳ.

— Ἐδῶ κάθεται, παρακαλῶ, ὁ κ. Ρωσσιμαίγρ;
— Δὲν ξέρω κάθενά μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπήτητησεν ἡ γραῖα μὲ ἀπότομον τόνον.

— Ζητῶ συγγνώμην, κυρά μου... Θὰ γελάσθηκα ὅτὸν ἀριθμὸ. Ἴδου γιὰ τὸν κόπον σας.

Τῆς ἔβαλε ὅτὸ χέρι ἓνα τάλληρο. Ἡ θυρωρὸς ἀμέσως ἐμειζίασε.

— Καθένας μπορεῖ νὰ γελασθῇ, κύριέ μου. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἄν μ' ἀφίνατε λιγάκι νὰ ζεστάνω τὰ χέρια μου ὅτὴ φωτιάν...

— Καλὲ τί λόγος!... Καθηστε, κύριε.

Ἐνῶ ἐξεσταίετο ὁ ἄγνωστος ἀνοιξε κουβέντα. Ἡ γραῖα φλύαρος δὲν ἐζήτηε ἄλλο. Ὁμιλήσε διὰ τοὺς ἐνοικιαστὰς ἀμέσως. Ὑπῆρχον καὶ καλοὶ καὶ μέτριοι καὶ κακοί.

— Νά, τώρα δά, ἀνέθηκε μίαν γυναικοῦλα μὲ δυὸ παιδάκια. Ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε ὅτὸ Σοκομεῖο ἄρρωστος, καιρὸ τώρα. Τὰ λεπτὰ ἐσώθησαν, δὲν ἔχουν νὰ φᾶνε, μὰ ἡ κυρά-περήφανη κάλλιο νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας παρὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια κάθενός. Ὅλο

ΑΛΕΞ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
(Ἀπόδημον Πτηνόν)

Τυχὼν Γ' Βραβείου εἰς τὸν Α' Μέγαν Διαγωνισμὸν Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν.

μετάνοιες καὶ προσευχαίς κάνει ὅτὴν ἐκκλησίαν, ὅσων νὰ μπορούσε ὁ Θεὸς νὰ τῆς βρέξῃ ψωμί.

— Καὶ δὲν μπορεῖ λοιπὸν;

Ἄμ' αὐτὰ εἶνε γιὰ τοὺς ἀγραμμάτους. Ὁ σχωρημένος ὁ ἄντρας μου— ἔξη μῆνες πάνε τώρα— ὅσων πέθανε τὸν ἐθάψανε μὲ πομπή, τοῦ εἶχανε στέφανους ἀπὸ ἀμάραντο, τοῦ βγάλανε καὶ λόγος...

— Τί ἐπάγγελμα εἶχε;

— Μπαλωματῆς, ἀφέντη μου. Ἐδῶ κοντὰ εἶχε ἓνα ψευτομάγαλο. Τὸ πιστεύετε τὸ λοιπὸν πῶς κάθεννας δὲν πήγαινε πρὸς νὰ μπαλώσῃ ἐκεῖ τὰ παπούτσια του γιατί τὸν ἐθεωροῦσανε γιὰ μασόν; Τί ἀνόηταις ἰδέαις! Ὅσων κι' αὐτηνῆς τῆς νοικατόρισσάς μου, τῆς κυρ-Λεδοῦ, ποῦ θαρρεῖ πῶς μὲ τῆς μετάνοιαις τῆς θὰ βρέξῃ μάννα ὁ οὐρανός.

— Ποῖος ξέρει!

— Πῶς! πιστεύετε καὶ σεῖς αὐταῖς τῆς ἀνοησίας;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔχω αὐτὴ τὴν ἀδυναμία.

— Φτωχέ μου κύριε, εἶν' ἀρρώστεια αὐτὴ καὶ νὰ τὴν γιαντρέψῃς. Ὡς τόσο, ἂν ἡ κυρά-Λεδοῦ δὲν μου πληρώσῃ τὸ μηνιάτικο καὶ τώρα, θὰ κάνουμε ἔξωσι.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΒΑΡΔΟΣ

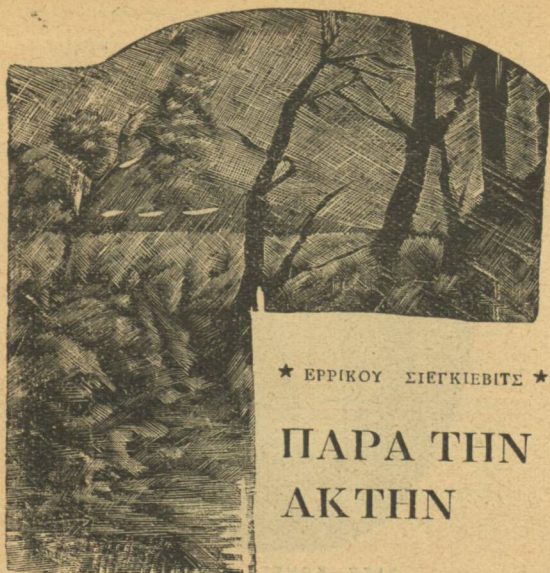
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χαμογελᾷ ὁ οὐρανός κι' ἀνεβοκατεβαίνουν Λευκοντυμένοι μὲ χαρὰ οἱ ἄγγελοι τοῦ Πλάστη Εὐαγγελίζοντας ὅτὴ γῆ κάποιο μεγάλο θαῦμα. «Δόξα ὅτὸν Ὑψίστο Θεὸ καὶ εἰς τὴ γῆ εἰρήνη!» Καὶ τρίβουε τὰ κόκκαλα τῆς θείας κείνης ὥρα. Τόσο καιρὸ προσμένοντες τὴν θεῖαν κείνην ὥρα. Δειώχνει τὸ φῶς τῆ σκοτεινείας, παραμερίζει ὁ Ἄδης, Φεύγει τὸ Πνεῦμα τὸ κακὸ σφυρίζοντας μὲ λύσσα Ὅσων ἀνεῖος ὅτὴν ἔρημο μὲς ἀπὸ δεινδροκλάδια. Ἡ γῆ ἀνοστατόνευται βγάλει παντοῦ λουλούδια Καὶ τὸ γαλάζιο οὐρανὸ κυττᾷ ἐρωτευμένη Ποῦ τῆς σκορπᾷ χαμόγελα Ἐλπίδες κι' ἄγγελουδία!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Σ ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐδῶ κάθεται, παρακαλῶ, ὁ κ. Ρωσσιμαίγρ; (Σελ. 11)

★ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ ★
ΠΑΡΑ ΤΗΝ
ΑΚΤΗΝ

I

Καθήμενος ἐντὸς κομπῆς ἀνοικτῆς ἀμάξης, παραπλεύρως τῆς κ. Ἐλτζεν καὶ ἀπέναντι τῶν διδύμων υἱῶν τῆς Ρωμόλου καὶ Ρέμου, ὁ ζωγράφος Σβίρσκι ὠμίλει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐσκέπτετο περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως ἢ ὁποῖα ἀπῆται ταχεῖαν λύσιν καὶ συγχρόνως περιεπλάνα τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ θέαμα τοῦτο ὁμολογουμένως ἦτο θαυμάσιον!

Διέτρεχον τὴν ὁδὸν τῆς Νικαίας, ἣτις, διερχομένη παρὰ τὴν ἀρχαίαν Κορινθίαν, διευθύνεται πρὸς τὸ Μόντε-Κάρλο. Πρὸς τ' ἀριστερὰ βράχοι ἀποψιλωμένοι καὶ ἀπορῶγες, χρώματος ροδίνου ἢ φαιοῦ, ἐκτεινόμενοι παραλλήλως τῆς ὁδοῦ, ἀπέκρυπτον αὐτοῖς τὸ πανόραμα, ἐνῶ τὸν ἀντικείμενον πρὸς τὰ δεξιὰ, ἢ Μεσόγειος, μὲ τὰς κυανᾶς ἀποχρώσεις τῆς προὔξεναι τὴν διπλὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀβύσσου καὶ τοῦ ἀπείρου, μακρὰν δὲ τὰ ἀλιευτικὰ πλοιάρια — τῶν ὁποίων τὰ ἰστία συνεχόντο μετὰ τῶν λάρων, εἴτινες διέτρεχον τὸ διάστημα — ὠμοιάζον πρὸς μικρὰ λευκὰ στίγματα.

Ὡσεὶ μεθυμένη, μὴ ἔχουσα συνείδησιν τῶν πράξεών της, ἡ κ. Ἐλτζεν ἐστηρίχθη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Σβίρσκι καὶ διηύθυνε τὰ ὄνειροπόλα βλέμματά της ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τῆς θαλάσσης.

Φρικίασις ἠδυπαθείας διέτρεξε τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ ζωγράφου· ἐὰν δὲν συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῆς παρουσίας τῶν παιδιῶν, θὰ τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων του καὶ θὰ τὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του..... Συγχρόνως τὸν ἐκυρίευσεν εἰδὸς τι ἀγωνίας καὶ ὀλίγου δεῖν οἱ διαταγμοὶ τοῦ ἐλάμβανον τέλος καὶ ἡ λύσις ἐπῆλθε ταχεῖα.

Ἄς σταθῶμεν ἐδῶ, εἶπεν ἡ κ. Ἐλτζεν.

Ὁ Σβίρσκι ἐσταμάτησε τὴν ἀμαξάν καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἠτένισαν ἀλλήλους σιωπῶντες.

— Πόσον ἤσυχα εἶνε ἐδῶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ πανδαιμόνιον τοῦ Μόντε-Κάρλο! εἶπεν ἐκείνη λύουσα τὴν σιωπὴν.

— Ναί, Σβίρσκι, ἀπήντησεν! δὲν ἀκούεται ἄλλος θόρυβος ἐκτὸς τῆς ἀπηχῆσεως μουσικῆς. Μή-

πως παίζει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος θωρηκτοῦ τινος ἐν Βιλλαφράγκα;

Τῷ ὄντι, ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης ἔφθανον μέχρις αὐτῶν ἀόριστοι ἤχοι μουσικῆς, φερόμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς αὔρας, ἣτις τοῖς ἐκδίμιζεν ἠδύτατα ἀρώματα πορτοκαλλέας καὶ ἠλιοτροπίου. Χαμηλά, διεκρίνοντο αἱ στέγαι τῶν ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν εὐκαλύπτων ἡμικρυπτομένων ἐπαύλειων, πλησιέστερον συστάδες ἀνθισμένων ἀμυγδαλεῶν καὶ ροδακινεῶν, πρὸς τὸ βάθος δὲ ὁ κόλπος τῆς Βιλλαφράγκας ἐν πλημμύρᾳ φωτὸς καὶ πεπληρωμένος πλοίων. Καὶ ἡ σφριγῶσα ἐκείνη ζωὴ, ἣτις ἐξετείνεται κάτωθι αὐτῶν, ποῖαν παρόδοξον ἀπετελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μονοτονίαν τῶν ἀπογευματινῶν καὶ ἀγόνων ἐκείνων ὁρέων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἐκυρίαρχει οὐρανὸς ἀνέφελος καὶ τόσον διακυγῆς ὥστε θὰ τὸν ἐνόμιζέ τις χρυστάλλινον!

Ἀπέναντι τοῦ γαληνιαίου ἐκείνου ἀπείρου τὰ πάντα ἐσμικρύνοντο. Ἡ ἀμαξία τῶν δὲ ὠμοιάζε μετὰ κἀνθρον τολμηρῶς ἐπιχειρήσαντα τὴν ἀνάβασιν τῶν σχεδὸν ἀπροσίτων ἐκείνων κορυφῶν καὶ φαινόμενον ὡς προσκεκολλημένον ἐπὶ τῶν βράχων.

— Θὰ ὑπέθετέ τις ὅτι ἐδῶ τελειώνει ἡ ζωὴ, εἶπεν ὁ Σβίρσκι ἀποθυμᾶζων τοὺς ἀποκρήμνους βράχους.

— Ἐγὼ τὸν ἀντικείμενον νομίζω ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει, ἀπήντησεν ἡ κ. Ἐλτζεν διὰ σεσυρμένης φωνῆς καὶ στηριζομένη ἰσχυρώτερον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ καλλιτέχνου.

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἐκεῖνος κατεχόμενος ὑπὸ ποιᾶς τινος συγκινησεως καὶ ρίπτων ἐπὶ τῆς συνοδοῦ τοῦ ἐρωτηματικῶν βλέμμα.

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἠτένισεν ἐπίσης τὸν ζωγράφον, ἀλλ' ἐχαμήλωσεν ἀμέσως τὰ βλέμματα ἐν ταραχῇ. Καίτοι δὲ πρὸ αὐτῆς ἐκάθητο τὰ δύο τέκνα της, οὐχ' ἤττον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶχε τὸ ὕψος νεαρᾶς κόρης, ἣς οἱ ὀφθαλμοὶ δυσκόλως ὑφίσταντο τὴν φλόγα τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Ἀμρότεροι ἐσιώπησαν. Αἱ μελωδικαὶ συμφωνίαι τῆς μεμακρυσμένης μουσικῆς ἐτάραττον μόναι τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν. Ἄλλα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου ἀνεπήδησεν αἴφνης τολύπη καπνοῦ ἢ δὲ ἐπίσημος σιγὴ διεκόπη ὑπὸ τῆς διακυοῦς φωνῆς τοῦ Ρέμου, ὅστις, ἀνεγειρόμενος τῆς θέσεώς του:

— Νά, ὁ Τρομερός! ἀνεφώνησε.

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἐστρεψε ραθυμῶς τὰ βλέμματα πρὸς τὸ παιδίον, δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν ἄκαιρον ἀναφώνησίν του, καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ἐν τίποτε ἀκόμη ἠδύνατο νὰ βραχύνῃ μεγάλως ἐπὶ τῆς εἰμυρμένης της.

— Ρέμο, εἶπε, θὰ σιωπήσῃς;

— Ἀλλὰ μαμᾶ, εἶνε ὁ Τρομερός!

— Εἶνε ἀνυπόφορον αὐτὸ τὸ παιδί!

— Διατί;

— Εἶνε ἓνας ἀνόητος, διεκοψεν ὁ Ρωμόλος, ἀλλ' αὐτὴ τῆ φορὰ ἔχει δίκην. Χθὲς εἴμεθα ἐν Βιλλαφράγκα, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὸν Σβίρσκι, ὅπου μᾶς εἶδατε ποδηλατοῦντας, καὶ μᾶς εἶπον ὅτι ὅλη ἡ μοῖρα εἶνε ἤδη ἐκεῖ ἐκτὸς τοῦ Τρομεροῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο τὴν ἐπομένην.

— Σὺ εἶσαι ἀνόητος, ἀπήντησεν ὁ Ρέμος τινίζων τὴν τελευταίαν λέξιν ἰσχυρώτερον.

Καὶ ἤρχισαν ν' ἀλληλοκυπῶνται μετὰ τοὺς ἀγκῶνας.

Ἡ κ. Ἐλτζεν, γνωρίζουσα ὅτι ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῶν τέκνων τῆς προὔξεναι δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸν ζωγράφον, τὰ διέταξε νὰ σιωπήσουν.

— Ἐν τούτοις σὰς ἐπανέλαβα πολλάκις καὶ εἰς σὰς καὶ εἰς τὸν κ. Κρέσοβιτς νὰ ὀμιλήτε μετὰ σὰς πάντοτε πολωνιστί.

Ὁ Κρέσοβιτς ἦτο σπουδαστὴς ἐκ Ζυρίχης, προσβεβλημένος ἐκ φθίσεως, τὸν ὁποῖον ἡ κ. Ἐλτζεν εἶχε παραλάβει ἐν Ριβιέρα ὡς παιδαγωγὸν τῶν τέκνων της. Τὴν πρόσληψιν αὐτὴν εἶχε ἀποφασίσει μόλις ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Σβίρσκι καὶ πρὸ πάντων ὅτε ὁ πλοῦσιος καὶ εἰρων κ. Βιαδρόφσκυ τῆ ἐδήλωσεν ὅτι αἱ ὑψηλῆς τάξεως οἰκογένειαι δὲν πρέπει ν' ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα των καθ' ὃν τρόπον τ' ἀνατρέφουν οἱ ἐμποροῦπάλληλοι...

Ἐν τούτοις ὁ κατάρτος αὐτὸς Τρομερός εἶχε ἐπιφέρει τὴν σύγχυσιν ἐν τῇ εὐαισθητῇ ψυχῇ τοῦ ζωγράφου.

— Σὰς ἐπεμείνατε νὰ ἔλθουν μαζί μας, εἶπεν ἐκείνη διὰ γλυκείας φωνῆς, ὅτε ἡ ἀμαξία ἐξεκίνησε καὶ πάλιν ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τῶν χαλίων. Δεικνύσθε πολὺ ἐπιεικῆς πρὸς αὐτά. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐκπνέλωμεν ἐδῶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, σήμερον αἴφνης, ἀπόψε, θέλετε;

— Ὄ! καὶ ἐγὼ τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλ' ἀπόψε δὲν θ' ἀνατεῖλη καὶ τὸ δεῖπνον θὰ τελειώσῃ ἴσως ἀργά.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον. Ὅθ' εἶνε θαυμάσια μετὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἂν καὶ σ' αὐτὰ τὰ ὕψη μὲ καταλαμβάνει παλμός. Ἄ! Ἄν ἤμπορούσατε νὰ ἐβλέπατε πῶς κτυπᾷ ὁ παλμός μου τώρα! Νά, πιᾶστε τὸ χέρι μου... Ἄν καὶ φορῶ γάντι, ἐν τούτοις διακρίνεται ὁ σφυγμός μου.

Καὶ στρέψασα τὴν χεῖρα, ἣς ἡ ὑπὸ τοῦ χειροκτίου ἐσφιγμένη παλάμη ἐσχημάτιζεν εἰδὸς τι χωνίου, ἔτεινεν αὐτὴν πρὸς τὸν Σβίρσκι, ὅστις τὴν ἔλαβεν ἐλαφρῶς μετὰ τῶν χειρῶν του.

— Ὅχι, δὲν διακρίνεται καλὰ, ἀλλ' ὅμως ἀκούεται εὐδιακρίτως, ἀπάντησεν ἐκεῖνος πλησιάζων τὸ ὄσος του. Ἐθλίβων δὲ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀπέθηκε κρυφίως ἐπ' αὐτῆς ἐν φίλημα....

— Ὅταν ἦμην παιδί, προσέθηκε, καὶ συνελάμβανον ἐνίοτε πτηνόν, ἤσθανόμην τὴν καρδίαν του νὰ ἀλλῆλοι τοιουτοτρόπως.

Ἐκείνη ἐμειδίασε σχεδὸν περιλύπως καὶ εἶπε:

— Τὸ πτωχόν!... Καὶ τί τὰ ἐκάμαντε κατόπιν τὰ δυστυχεῖ αὐτὰ πτηνά; ἠρώτησε μετὰ μίαν στιγμὴν.

— Προσηλούμην εἰς αὐτά, ἀλλά, φεῦ! ἐκεῖνα μ' ἐγκατέλειπον πάντοτε.

— Ἄ! τὰ ἀχάριστα!...

Καὶ ὁ ζωγράφος ἐξηκολούθησε μετὰ τινος συγκινησεως:

— Τοιουτρόπως διέρρευσεν ἡ ζωὴ μου... Μάτην προσεπάθησα νὰ κρατήσω ἐν ἐξ' αὐτῶν πλησίον μου... Ἐπὶ τέλους ἀπελπίσθην ἐντελῶς.

— Δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῆτε.

— Ἀφοῦ τὸ εἰδύλιον ἔχει ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ

Ἄν καὶ φορῶ γάντι, διακρίνεται ὁ σφυγμός μου (Σελ. 13).

ἤδη, ἐσκέφθη ὁ Σβίρσκι, πρέπει νὰ τὸ τελειώσωμεν! Κι' ἔπειτα ἔχει ὁ Θεός!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου, ὅστις, προτοῦ ριφθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φράσσει τὰ ὦτα, συγχρόνως δὲ ἠννῶνει ὅτι τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ γίνοντο ὅπως ἔγειναν καὶ ὅτι ὁ καιρὸς τῶν σκέψεων εἶχε πλέον παρέλθει.

— Εὐαρεστεῖθε νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον; ἠρώτησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Ἡ ἀμαξία θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀνέσει.

— Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῆτε, ἀπήντησεν ἐκείνη μετ' ἀποφάσεως.

Ὁ Σβίρσκι ἤγγισε μετὰ τὴν ράβδον τοῦ τὸν ἠνιόχον καὶ ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν. Κατέβησαν. Ἐπωφελοῦμενοι τῆς εὐκαιρίας, ὁ Ρωμόλος καὶ ὁ Ρέμος, πολὺ ἤδη στενοχωρηθέντες, ἤρχισαν νὰ τρέχουν, στεκόμενοι μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπως λιθοβολήσουν τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ.

Ἡ κ. Ἐλτζεν καὶ ὁ Σβίρσκι ἔμειναν μόνον, ἀλλ' ὡς φαίνεται, κάποια κακὴ μοῖρα τοὺς παρεκολούθει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι, μόλις ἤρχισαν τὰς πρώτας λέξεις των, ἐφάνη ἰππεύς τις ἐρχόμενος πρὸς τὸ μέρος των καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκολούθου του, ἐνδεδυμένου κατὰ τὸν ἀγγλικὸν συρμόν.

Ὅταν οὗτος ἐστάθη πλησίον τοῦ Ρωμόλου καὶ τοῦ Ρέμου:

— Εἶνε ὁ κ. δε-Σίντεν, εἶπε μετὰ κίνημα ἀνυπομονησίας ἡ κ. Ἐλτζεν.

— Ναί, ἐκεῖνος εἶνε, τὸν ἀναγνωρίζω.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ κ. Σίντεν, μετὰ τὴν σχεδὸν ἰδανικὴν φυσιογνωμίαν του, ἐφθασεν ἐνώπιόν των. Ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον ἐὰν ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ ἢ ἀπλῶς νὰ κρατήσῃ τὸ ζεῦγος, ἀλλ' ἔπειτα ἐσκέφθη ὅτι ἀναμφιβόλως ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ μείνουν μόνον δὲν θὰ ἐλάμβανον μαζί των τὰ παιδιά.

Ἀρίππευσε λοιπὸν καὶ ἐνευθεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του.

—Καλημέρα, κύριε, εἶπε ξηρῶς ἡ κ. Ἐλτζεν ἀπαντῶσα εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ νέου. Δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ συνήθης ὥρα τοῦ περιπάτου σας.

—Τῷ ὄντι, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πρῶτ' ἡμερῶν εἰς τὴν σκοποβολὴν μὲ τὸν Οὐίλκιςβέϋ, δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐξέλθω ἔφιππος ἐκ φόβου μήπως κενάσω τὸ χέρι μου. Τὸν ἔχω ὑπερβῆ ἑπτὰ ἐπιτυχίας ἕως τώρα... Ἐμάθατε ὅτι ὁ Τρομερὸς φθάνει σήμερον εἰς Βιλλαφράγκαν καὶ ὅτι μεθαύριον ὁ ναύαρχος δίδει χοροσπερίδα ἐπὶ τοῦ πλοίου;

—Τὸν εἶδαμεν εἰσερχόμενον.

—Ἐπήγαινα ἀκριβῶς εἰς Βιλλαφράγκαν ἵνα συναντήσω ἕνα ἀξιωματικὸν φίλον μου, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἐὰν ἐπιτρέπετε, ἐπιστρέφωμεν μαζί εἰς Μόντε-Κάρλο.

Ἡ κ. Ἐλτζεν ἔκαμε κίνημα συγκινήσεως καὶ ἤρχισαν βαδίζοντες.

Ὁ δὲ-Σίντεν, φίλαθλος ἐξ ἐπαγγέλματος, ἔσπευσε νὰ κάμῃ λόγον διὰ τὸν θαυμάσιον ἀγγλικὸν ἵππον του.

—Τὸν ἠγόρασα ἀπὸ τὸν Οὐάξφορντ, ὁ ὁποῖος καταστραφὴς εἰς τὸ χροτοπαίγιον, εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων. Κατ' ἀρχὰς ἡ τύχη τὸν ἠνύθει, ἀλλὰ δὲν ἤρρησε νὰ τοῦ στρέψῃ τὰ νῶτα.

Δεικνύων δὲ τὸν ἵππον του ἐξηκολούθησεν:

—Εἶνε ἀγνοῦ ἱρλανδικῷ αἵματος καὶ στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου ὅτι παρόμοιον ζῶον δὲν εὑρίσκειται καθ' ὅλην τὴν Νίκαιαν. Ἐν μόνον ἑλαττωμα ἔχει, ὅτι δυσκόλως ἵππεύεται.

—Δὲν εἶνε ἤσυχος; εἶπεν ὁ Σβίρσκι.

—Ὅταν τὸν ἵππεύω, εἶνε ἡμέρος ὡς ἀνάκι. Μ' ἔχει συνεθίσει ἐμέ, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸν πλησιάζετε.

Συνειθισμένος ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μὲ τοὺς ἵππους, ὁ ζωγράφος ἠρεθίσθη.

—Νομίζετε; εἶπε ζωῆρῶς.

—Δὲν πιστεύω τοῦλάχιστον νὰ δοκιμάσετε ἐδῶ, κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ βάραθρον! ἐφώνησεν ἡ κ. Ἐλτζεν.

Ἄλλ' ἦδη ἡ χεὶρ τοῦ Σβίρσκι ἦτο ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εὑρέθη ἔφιππος χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν ἐκ μέρους τοῦ βουκεφάλου. Πιθανὸν νὰ μὴ ἦτο τόσο δυσήνιος ὅσον ἔλεγεν ὁ δὲ-Σίντεν, ἴσως ὅμως καὶ ἡ παρουσία τοῦ κρηνοῦ τὸν ἔκαμνε νὰ καταστείλῃ τὰ πηδήματά του.

Ἴππος καὶ ἵππεὺς ἐξηφανίσθησαν μετ' ὀλίγων ἐν καλπασμῷ ἀποκρυβέντες ὑπὸ τῆς στροφῆς τῆς ὁδοῦ.

—Δὲν στέκει ἄσχημα, εἶπεν ὁ δὲ-Σίντεν, ἀλλὰ, διάβολε! θὰ μοῦ καταστρέψῃ τὸ ἄλογο, δὲν εἶνε κατάλληλοι δρόμοι ἐδῶ γιὰ ἵππασίαν.

—Ἐν τούτοις φαίνεται πολὺ ἡμερο, εἶπεν ἡ κ. Ἐλτζεν.

—Διὰ τοῦτο κι' ἐγὼ εὐχαριστήθη, διότι δὲν ἦτο δύσκολον νὰ συμβῆ κανὲν δυστύχημα, ἐδῶ μάλιστα... καί, ξεύρετε, ἐροβούμην ὀλίγον...

Τὸ πρόσωπόν του ἐδείκνυε κάποιαν στενοχωρίαν, πρῶτον διότι παρέστησε τὸν ἵππον του καθ' ὑπερβολὴν δύστροπον, ὅπερ ἀπεδείχθη ψευδὲς καὶ πρὸ

πάντων διότι μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Σβίρσκι ὑπῆρχε κάποια ἀντιπάθεια.

Ὁ Σίντεν, ἐν τούτοις, οὐδέποτε βλέψεις ὠρισμένας εἶχεν ὡς πρὸς τὴν κ. Ἐλτζεν, δὲν ἐπεθύμει ὅμως νὰ τοῦ παρεμβάλλῃ κανεὶς προσκόμματα καὶ εἰς τὰς ὀλίγων ἐβδομάδων ἀρκούντως ζωηρὰ λογομαχία ἔλαβε χώραν μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ὁ Σίντεν, ἀδιάλλακτος ἀριστοκράτης, διεκνήρυξε μίαν ἡμέραν εἰς γεῦμά τι τῆς κ. Ἐλτζεν, ὅτι κατ' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος ἤρχιζε πράγματι ἀπὸ τοῦ βαρῶνου καὶ ἄνω.

Ὁ Σβίρσκι, εὐρισκόμενος εἰς δυσθυμίαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸν ἠρώτησεν:

—Ἀπὸ ποῦν μέρος τοῦ σώματος ἀκριβῶς;

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΛΑΙΣΓΟΣ

« ΕΣΠΕΡΟΣ »

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ τοῦ «Ἐσπερου» ὅπως ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των ἐν τὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου καὶ ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶσι τοῦ δικαίωματος τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ «Λαχεῖον τῶν δώρων» τοῦ «Ἐσπερου».

Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὸν «Ἐσπερον» κατὰ τὸ ἀρξάμενον Β' ἔτος παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν τὸ ἀνά χειρὰς φύλλον, ἄλλως θὰ θεωρηθῶν συνδρομηταί.

Ἀγγέλονται βιβλία καὶ περιοδικὰ ὅσων ἤθελεν ἀποσταλῆ τῇ Διευθύνσει ἀντίτυπον.

Δεχόμεθα διαφημίσεις καταστημάτων, ἐκδόσεων κ.λ.π. ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ. Ὁ «Ἐσπερος» κυκλοφορῶν ἐφέτος εἰς 2,000 ἀντίτυπα εἶναι τὸ μόνον κατὰ τὴν ὄργανον διαφημίσεως.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρὸς τὸν «Ἐσπερον», οἷανδήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτή, δεόν νὰ προσάγηται τῶν πληρώνοντι ἀπόδειξις φέρουσα τὴν σφραγίδα τοῦ Περιδικοῦ, ἔντυπον αἴζοντες ἀριθμὸν καὶ τὴν ὑπογραφήν κάτωθι τοῦ Διευθυντοῦ, ἄλλως ἡ πληρωμὴ εἶναι ἄκυρος. Μόνον διὰ τοὺς κάτωθι ἀναφερομένους κ.κ. Ἀνταποκριτὰς ἡμῶν γίνεται ἐξαίρεσις.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

- Ἐν Σύρῳ ὁ κ. Ἰω. Ζαχαρόπουλος (Στρατολ. Γραφ.)
- Ἐν Καλάμιας ὁ κ. Ἀλ. Κωνσταντινίδης (Τελώνης)
- Ἐν Πάτρας ὁ κ. Ἰωάν. Ν. Φωκῆς (ἔδδος Κορίνθου)
- Ἐν Τρικκάλους (Θεσ.) ὁ κ. Κ. Παντολέων (Δικηγόρος)
- Ἐν Κερκύρα ὁ κ. Βασ. Ἡλιόπουλος (Ξεν. ὁ «Ἀγ. Γεώργιος»)
- Ἐν Κύμῃ ὁ κ. Ε. Ῥωπαίτης (Ἐμπορος)
- Ἐν Χαλκίδι ὁ κ. Θ. Φαρμακίδης (Συμβολαιογράφος)
- Ἐν Ἰθρᾷ ὁ κ. Μιχ. Σουδίας (Ἑλληνοδιδάσκαλος)
- Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ κ. Ἰερόθ. Παπαδόπουλος (Πέρα-Ἀἰναλὴ Τσομὲ ἀρ 19)
- Ἐν Ῥαιδεστῷ ὁ κ. Γεώργ. Γούναρης (Ἐμπορος)

Εἰς τὸ κατάστημα γυναικείων πίων τῆς Λεσποινίδος

ΜΑΡΙΚΑΣ ΜΠΑΛΤΙΝΟΥ

εὐρίσκει πᾶσα κυρία ἀπίστευτον εὐθύνην, κομψότητα, περιποίησην, φιλοκαλλίαν.

Τρέξτεte ὄλαι:

Ἐδὸς Ἐρμού 35 (παραπλεύρως τοῦ «Ἐρμείου»)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»,

[Ἀπάντησις εἰς τὰς μέχρι τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1903 λεηφθείσας ἐπιστολάς, εἰς ἃς δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἰδιαιτέρᾳ ἀπάντησις.]

Βεβίως, φίλτατε Ἀρχάγγελε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμεινέτε τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἵνα μᾶς ἀποστείλετε τοὺς ὑφ' ὑμῶν ἐγγραφέντας συνδρομητάς.

Ποιήματά σας ἐλήφθησαν, ἀγκυπητῇ Εὐχαρίστικα.

Μαρμαρυγαὶ ἐστάλησαν, Ἐραστά τοῦ Καλοῦ. Ἡ περὶ ἧς μᾶς ἐρωτᾶτε δὲν εἶναι συνδρομητριά μας.

Διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Συριανέ.

κ. Σπ. Καχριμάνην, Πειραιᾶ. Δι' ὀκτῶ νέους συνδρομητάς πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν.

Λύσεις κ.λ.π. ἐλήφθησαν, φίλτατε Βράγε τῆς Φρεαττύος δι' ὑπεσθεθέντας συνδρομητάς πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν.

Ἡ Ἀσκήσεις κ.λ.π. ἐλήφθησαν, ἀγάπητῃ Ἐνδοξῇ Θαλασσοπόρῃ. Τὸ ὑφ' ὑμῶν τεχνουργηθὲν ἐπὶ φύλλου «Ζήτω ὁ Ἐσπερος» πολὺ μᾶς ἤρесе. Εὐγε!

Φίλτατε Περιηγητᾷ, πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς συνδρομάς. Ὁ ἀριθμ. τοῦ Λαχείου, ἀγκυπητῇ Ἐρμητίδος, εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς ἀριθμὸς.

Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, Δοξασιμένη Στρατηγῇ, ἀποδείξετε μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἐστάλη ὑμῖν.

Διὰ τοὺς 25 νέους συνδρομητάς πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Καλύδῃ τῆς Ἐρμητίδος. Εἰμῆθα βέβαιον ὅτι καὶ ἐφέτος θὰ δράσεται ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπερου» ὡς καὶ πέρυσι δι' ὃ καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστοῦμεν. 200 ἀγγελίαι ἐστάλησαν εἰς τὰς ὑφ' ὑμῶν ὑποδειχθείσας διευθύνσεις.

Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, Συριανὸ Τσακινάκι καὶ Ἐρμῆ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Ζλάπ.

κ. Ἰ. Ζῶκον, Κωνσταντῆ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σὲ εὐχαριστήσωμεν, φίλτατε Κατακτητᾷ Καρδιῶν, διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σου. 32 νέοι συνδρομηταὶ ὡς καὶ φρ. χρ. 20 ἐλήφθησαν.

Συνδρομαὶ σας διὰ τὸν νέον ἔτος 1904 ἐλήφθησαν φίλτατοι: Ποιητῶν Τάφων, Πρῶτον Πύρ, Ἐρμημά, Εὐθυμῆ Νέε, κ. Π. Παναγιωτίδῃ καὶ Δίδεσ Κ. Παντελίδου καὶ Φ. Ρουσάκη.

Ἄφατος λύπη μὲ κατεκυρίευσεν, μᾶς γράφει ὁ νέος μας φίλος Πόντιον Κύμα, διότι μόλις περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους ἔλαθον γνῶσιν τοῦ λαμποῦ καὶ σπανίου περιοδικοῦ σας. Μετὰ πόσης ἀγωνίας περιμένω τὴν 1ην τοῦ ἔτους, ὅποτε θὰ ἀξιωθῶ καὶ ἐγὼ νὰ λάβω τὸν καλλιτεχνικώτατον «Ἐσπερον», εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε. Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, ἀγκυπητῶν Πόντιον Κύμα, δι' ὅσα καλὰ γράφετε.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ Ἐρμῆς μὲ τὸν Βράχον τῆς Φρεαττύος.—Ὁ Συριανὸς μὲ τὴν Δίδα Εὐγ. Ζαχαράκη (ἦν κάλλιστα γνωρίζει καὶ εἰς ἦν ὑπενθυμίζει μικρὰν οἰκογενειακὴν λεμβοδρομίαν ἐν Τήνῳ).—Ἡ Πάλλουσα Καρδιά μὲ τὴν Δεισδαίμοναν, ὅλα τὰ Ἄνθη καὶ ὅλας τὰς Καρδίας δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦσιν.—Ἡ Ὀλιμμένη Καρδιά μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερροπ, Κατακτητῆν Καρδιῶν, Ὁκεάνειον Ἀφρόν, Ἀρχηγὸν τῶν Πονεμένων Καρδιῶν, Καλύδῃ τῆς Ἐρμητίδος καὶ Ποιητῆν τῶν Τάφων.—Ὁ Ζῶ-Ζῶ μὲ τὸν Ποιητῆν τῶν Τάφων καὶ Ἄλυτον Αἰνίγμα (εἰ δύνατον ἐμμέτρως).—Ἡ Δεισδαίμονα μὲ τὸν κ. Σ. Καχριμάνην, Κ. Γίτον, Κ. Φραγκίσκου, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερροπ, Ἀρμαπατῆν, Συριανόν, Τειρε-

σιαν καὶ Χάριτα.—Ὁ Πεθαμμένος Ζωντανὸς μὲ ὅλα τὰ Ἄνθη καὶ ὅλας τὰς Καρδίας.

Χαιρετισμοί, πληροφορία κ.λ.π. Ἡ Α. Μ. Αὐτοκράτωρ Καρδιῶν (Κατακτητῆς Καρδιῶν) εὐχεται εἰς τοὺς ὑπάρχουσας τοῦ καὶ λοιποὺς συνδρομητάς τοῦ «Ἐσπερου» αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος εἰς δὲ τὸν Βασιλέα τῶν Ἄνθων ταχεῖαν τὴν ἐνταῦθα ἐπάνοδόν του.—Ὁ Ποιητῆς τῶν Τάφων προκαλεῖ πάντα ἀναγνώστην τοῦ «Ἐσπερου» εἰς ποιητικὸν διαγωνισμὸν ἀφίνων αὐτῶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ θέματος.—Ἡ Ὀλιμμένη Καρδιά πληροφοροῦται τὸν Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερροπ ὅτι δὲν συνειθίζει νὰ βλέπῃ πλαγίως εἰς δὲ τὸν Ζῶ-Ζῶ ὑπενθυμίζει τὰ γέλοια ποῦ ἔκαμον τὸ μεσονύκτιον τῆς 12ης Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους.—Τὸ Συριανὸ Τσακινάκι ἀσπάζεται τὴν Δίδα Στέλλαν Σίμου καὶ τὴν ἐρωτᾷ πόθεν παράγεται τὸ ὄνομα Στέλλα ἐκ τοῦ λατινοῦ Steela βεβίως ὅπερ σημαίνει ἀστὴρ ἀφοῦ ἄλλως τε εἶναι ὁ ἀστὴρ τῆς Σύρου. Τὸ ἴδιον συγγαίρει τὴν Δίδα Μ. Χρῦση διὰ τὸ α', βραβεῖον.—Ἡ Πάλλουσα Καρδιά πληροφοροῦται τὴν Μινιὸν ὅτι δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν φωτογραφίαν καὶ ἀναμνηνεῖ.—Ὁ Ξενητευμένος Ναυτοπαις ἀσπάζεται τὸν νέον συνδρομητῆν μας κ. Γ. Καραγιαννόπουλον καὶ χαιρετᾷ τὴν Ναυτοπούλαν ἣν συμβουλεύει νὰ μὴ εἶναι τόσον ἐπιλήθμων ὡς καὶ τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρμητίδα ἀπὸ τὴν ὅποιαν περιμένει ἀνυπομῶνος ἀπάντησιν εἰς τὸ Carte - Postale.—Ὁ Περιηγητῆς, ἀρχιστράτηγος τοῦ Τάγματος τῶν Καρδιῶν καὶ τῇ ἐπινεύσει τῆς Α. Μ. τοῦ Κατακτητοῦ τῶν Καρδιῶν, προκαλεῖ πάσας τὰς Καρδίας νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις των καὶ εἰδοποιεῖ τὴν Τρικυμιώδῃ Ἐλάσσαν ὅτι εἶναι ἡδὴ προεγγραμμένη ὥστε καλὸν θὰ κάμῃ ν' ἀλλάξῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ τάγμα του. Ὁ ἴδιος ζητεῖ ἐπισήμως γῆν καὶ ὕδωρ ἀπὸ τὴν Καρδιῶν ὑπὸ Πέτραν ἄλλως θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κάμῃ ἐφοδὸν πανστρατιᾶ καὶ τότε τῇ θὰ τρωθῇ (ὅπερ ἴσως καὶ ποθεῖ) ἢ θὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τὴν πέτραν πολιορκουμένη) ἢ θὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τὴν πέτραν πολιορκουμένη.—Ὁ Βράχος τῆς Φρεαττύος ἐπιθυμεῖ νὰ γείνη καὶ αὐτὸς ἀρχηγός, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ Βράχοι, ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν καὶ τῶν διαφόρων Θαλασσῶν (ἀφοῦ ἀρκετὴ σχέσις ὑπάρχει μετὰ τῶν) καὶ ἀναμνηνεῖ τὰς ἀπαντήσεις των.—Ὁ κ. Σπ. Καχριμάνης εὐχεται εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐσπερου» (ἦν θερμῶς συγγαίρει διὰ τὴν ταχεῖαν ἀνάδειξιν τοῦ φύλλου τῆς) καὶ ἀπασί τοῖς συνδρομηταῖς καὶ συνδρομητρίαις αὐτοῦ αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος.—Ἡ Εὐχαρίστικα Καρδιά ἀσπάζεται τὸν Μακρόν Ἐτος.—Ἡ Εὐχαρίστικα Καρδιά ἀσπάζεται τὸν Μακρόν Γρίφον καὶ τὸν συγγαίρει διὰ τὴν ἐξαισίαν καλλονῆν του, τὸ ἀγέρογον ἀνάστημά του καὶ τὴν καταφλέγουσαν τὴν καρδίαν τῆς γλυκεῖαν προφορὰν του. Ἡ ἴδια διατάσσει τὸν Ἐνδοξόν Θαλασσοπόρον νὰ μὴ συγχάζῃ εἰς τὰς οἰκίας τῶν συνδρομητριῶν ἃς προετοιμάζει διὰ τὸ 1904 διότι θ' ἀποτύχη.—Ὁ Ἐραστής τοῦ Καλοῦ δηλοῖ ὅτι δέχεται ἀνταλλαγὴν μὲ μαρμαρυγῶν μὲ ἀπαντὰς ἐπὶ τῷ ὄρω ὅμως νὰ γράψωσι καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα των καὶ χαιρετᾷ τὸν κ. Ἄνθον Παπαβασιλείου ὃν ἐρωτᾷ τί γίνονται τὰ γραμματόσημα.—Ἡ Ἐρμητίς συγγαίρει ἐγκαρδίως τὸν κ. Θεόδ. Κοντὸν διὰ τὸ α'. βραβεῖον καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί γίνεται ἡ φίλη του Καλύδῃ τῆς Ἐρμητίδος;—Ἡ Ἰουλίττα δὲ Μοντὲς συγγαίρει τὴν Καλύδῃ τῆς Ἐρμητίδος διὰ τὰ ὠραῖά τῆς ἔργα ἅτινα ἐστόλισαν τὸν α'. τόμον τοῦ «Ἐσπερου».—Ὁ Συριανὸς εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς καὶ συνδρομητρίαις μας αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος.—Ἡ Καλύδῃ τῆς Ἐρμητίδος πληροφοροῦται τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παύσῃ τὴν ἀνταλλαγὴν δελταρίων καὶ ὅτι τούναντιον μὲ τὸ στα-νὸ πολλὰ κατωρθοῦνται.—Ὁ Γερόστραβος συμβου-

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΤΟΥ
ΕΣΠΕΡΟΥ,
Εύχεται εις τους κ.κ. Συνδρομητάς,
Συνεργάτας και Ανταποκριτάς αυτής
ΑΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ **1904**

λεύει την Καλύδην της Ερμητιδος να μην έγγιζη
ό,τι δέν της άνήκει.

Είς τας μετά την 1ηην Δεκεμβρίου 1903 ληρθεί-
σας επίστολάς θ' απαντήσωμεν εις τὸ προσεχές.

Είς τὸ προσεχές τὰ ΝΕΑ τοῦ 1904.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

"Αρχεται ὁ 1ος διαγωνισμός τῶν λύσεων.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1ης Μαρτίου ε. ε.

1. Λεξιγραφίφος.

Πεῖα πόλις τῆς Ἀσίας ἔχει δύο συνδεδετικά,
πεῦ τὸ ἕνα ἐπαινεῖ, τᾶλλο δὲ κατηγορεῖ;

Ἐστίαλη ὑπὸ τῆς Εὐχάρμιος Καρδίας.

2. Στοιχειδωγρίφος.

"Επὶ τῶν δύο σου χειρῶν ἐγὼ ὑπάρχω πρῶτος·
ἐὰν τμηθῶ τὴν κεφαλὴν παντοῦ θά βλέπη; σκότος.

Ἐστίαλη ὑπὸ τῆς Μαγευτικῆς Ποσειδωνίας.

3. Τονόγραφίφος.

Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὅπως εἴμι ἂν μ' ἀφήσης.
Καὶ φαγώσιμο μὲ κάμεις ἐὰν μὲ ὀξυτονίσσης.

Ἐστίαλη ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Γρίφου.

4. Λογοπαίγιον.

Ψάλλει ὁ ψάλτης, φίλοι μου· ποῖος κρατεῖ τὸ ἴσο;
Ἐστίαλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Θαλασσοπόρου.

5—7. Ἀστεῖα παροράματα.

1) Ἡ λέξις εἶναι δευτέρα λύσις.

2) Ὁ κόραξ εἶναι ἐπιζήμιος εἰς τοὺς πῖλους.

3) Ἡ κοιλία διακρίνεται ἐν τῇ δυστοκίᾳ.

Ἐστίαλησαν ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Φρεαττίδος.

8. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων σχηματίσατε τὸ ὄνομα γυναικὸς διασήμου ἐν τῇ
ἀρχαιότητι. 1) Κωμωδοποιός, 2) Ἕλληνας σοφός, 3)
Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 4) Θεὸς Ἀρχαῖος, 5) Ἑλληνικὴ
νῆσος, 6) Ἀρχαία πόλις, 7) Πέλαγος.

Ἐστίαλη ὑπὸ τῆς Ὀνειροπόλου Ψυχῆς.

9. Ἑλληποσύμφωνον.

αι—ω—οιο—υ—ηω—εαη.

Ἐστίαλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἀργου.

10. Γρίφος.

ὦ! — ἦ — ὦ! —
ἐτέ

Ἐστίαλη ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερου.

Σημ. Αἱ Πνευματικαὶ Ἀσχήσεις ὡς καὶ αἱ Λύσεις
δέον να γράφωνται ἐπὶ χωριστοῦ χαρτου ἄλ-
λω δὲν θά λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5, διὰ
δὲ τοὺς μὴ συνδρομητάς ἰδιαίτεροι συμφωνοῖται.]

Εὐχομαι τῇ ἀξιότιμῳ Διευθύνσει τοῦ «Ἐσπεροῦ»
καὶ ἅπασιν τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς καὶ συνδρομη-
ταῖς αὐτοῦ αἰσίων καὶ εὐτυχῶν τῶν νέων ἔτος 1904.
Καλύδῃ τῆς Ἐρμητιδος.

Εὐχομαι τῷ κ. Διευθυντῇ τοῦ ἀγαπητοῦ μας
«Ἐσπεροῦ» καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς συνδρομητάς αὐτοῦ
ὡς καὶ ἅπαν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον τῆς αυτοκρα-
τορίας μου ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῇ.

Ὁ αὐτοκράτωρ
Κατακτητῆς Καρδιῶν.

Οἱ στέλλοντες 300 ἢ 500 ἢ 1000 νέα Ἑλληνικά
Γραμματόσημα λαμβάνουσι 400 εἶδη ἀνάλογα κατάλ-
ληλα διὰ συλλογὴν. Διευθύνσις: Ἄνθων Παπαβασι-
λείου, Poste Restante. Ἀθήνας (Γιῦσε).

Συγγαίρω τὸν κ Θεόδ. Κοντὸν διὰ τὸ ἀ'. βρα-
βεῖον ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν τοῦ
παρελθόντος ἔτους Ἐστεμμένη Καλλονῆ.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ

Κατέστη πλέον τὸ μόνον κέντρον τῶν Δεσποινί-
δων ἡ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. Ι. ΤΖΙΤΖΑ

ὡς καὶ τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν κατὰ τὸν πρῶτον
χορὸν 7—8 μ. μ.

Κατὰ δὲ τὸν δεύτερον 9—11 μ. μ. ὅλη ἡ συγ-
κέντρωσις τῆς ἐκκλησίας Ἀθηναίχης κοι-
νωνίας.

Ἐπίσης δέχεται εἰς τὴν Σχολὴν του καθ' ἐκά-
στην νέους καὶ νεάνιδας, ὑποσχόμενος τελεῖαν
ἐκμάθησιν ὅλων τῶν χορῶν ἐντὸς δέκα μόνον
μαθημάτων.

ΟΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΑΣ (Πάροδος ὁδὸς Ἑρμοῦ)

Σ. Δ. Καὶ ἡμεῖς θερμῶς συνιστῶμεν τὴν σχο-
λὴν τοῦ ρέκτου κ. Ι. ΤΖΙΤΖΑ ὡς τὴν μόνην
κατάλληλον πρὸς τελεῖαν ἐκμάθησιν ὅλων
τῶν χορῶν ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος.

ΤΡΕΞΑΤΕ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΔΑΙ